

עֲזְרֵי יַמְעַם ה' עֲשֵׂה שְׂמִימִים וְאֶרֶץ

סֵפֶר תִּיקוּנֵי זוֹהַר

- מְנַקֵּד -

- דַּף הַיּוֹמֵי -

שְׂחַבֵּר הַתְּנָא הָאֱלוֹקֵי רַבִּין שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זִיע"א
מְבוֹאֵר בְּלִשׁוֹן הַקּוּדֵשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַקּוּרָא בּוֹ
מְחוּלָק ל- 29 קוֹנְטְרָסִים

מוֹפֵץ לֹא מְטַרְת רִיחַ פֶּלֶל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סֵפֶר תִּיקוּנֵי זוֹהַר

בְּכ - 20 דִּקּוּת בְּלִבְד

בְּדִקּוּת סִפּוּרוֹת בְּלִבְד תִּזְכֶּה לְהִיּוֹת בֶּן עוֹלָם הַבָּא

◆ "קוּדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא אֲנִיִּיתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא" ◆

יּוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מְפַעַל הַזוֹהַר הָעוֹלָמִי"

בַּעִיָּה "ק בֵּית שְׁמַשׁ תוֹבֵב" א

ל"ג בְּעוֹמֵר שְׁנַת תּשׁע"א ל"פ"ק

◆ קוֹנְטְרָס מְסַפֵּר 17 ◆

הטיבה ה' לטובים

תיקון הזוהר המחולק נדפס בנדבת

הרב משה יהודה בן צביה אסתר להצלחה בכל הענינים
וזוגתו טויבא אסתר בת חוה לרפואה שלמה ולהצלחה בכל הענינים

יצחק בן טויבא אסתר להצלחה בכל הענינים
הדסה גילה בת פריידא צירל, הרבה גחת דקדושה מכל יו"ח ולהצלחה בכל
הענינים

זכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי וחבורתו הקדושה תעמוד
להם למלוץ יושר, שימלא ה' כל משאלות להם לטובה ולהרכה, בהריות
גופא, פרנסה בשפע וברוח, עושר וכבוד, אריכות ימים ושנים טובים
בהריות השלימות, אכ"ר.

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים.
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מקראי אור - עימוד ועיצוב

052-7615936

בְּפֶתַח הַתְּקוּוֹן

י' שְׁמַחוּ ה' הַהוֹרִים וְיִגְלוּ ה' בְּנֵים שְׂאֲבֵינוּ לְכָבוֹד יוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי עָלָיו הַשְּׁלוֹם, אֲשֶׁר בְּיוֹם הַהֵא נִהְגוּ לַעֲשׂוֹת הַתְּגַלְחַת לְבָנִים שְׂיַחְיָה, הוֹצִיאוּ לְאוֹר מִפְּעַל הַזְהַר הָעוֹלָמִי, סִפְרֵי תְקוּוֹנֵי הַזְהַר ב־ 29 קוֹנְטְרָסִים, כָּל קוֹנְטְרָס מְסִימִים לְלִמּוּד לְעֶרְךָ 20 דְּקוֹת, וְכִשְׁמַחְלָקִים ל־ 29 אֲנָשִׁים גּוֹמְרִים בְּעֶרְךָ בְּכ־ 20 דְּקוֹת אֶת כָּל תְּקוּוֹנֵי זֶהר, וְכָל אֶחָד שְׁלוּמִד מִצְטָרֵף עִם הַכָּלל וּמְסִים יַחְדָּיו, וְנַחֲשֵׁב לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּאֵלוּ סִים כָּל תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר הַקְּדוּשָׁה. וְכֵן כָּל אֶחָד שְׂיַעֲשֶׂה תְּגַלְחַת לְבָנוּ שְׂיַחְיָה, יְכוּל לְקַבֵּל בַּחֲנָם סֵט פְּזוּה, וַיַּחֲלֵק ל־ 29 אֲנָשִׁים שְׂיַלְמָדוּ לְזִכּוֹת בְּנוּ, וְכֵן יִזְכֶּה בְּסִיֵּעָתָא דְשְׂמַיָא שְׁבָנוּ יְגַדֵּל לְאֵילָנָא רַבְרָבָא. - וְכֵן כָּל מִי שְׁבָנוּ נִכְנָס לְעַל תּוֹרָה וּמִצְוֹת בְּמִזְל טוֹב, יְכוּל לַעֲשׂוֹת הַסְּגָלָה הַזֹּאת שְׂיַגְמְרוּ יַחַד 29 אֲנָשִׁים אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר לְזִכּוֹת בְּנוּ, וּבְזִכּוֹת פָּחוּ שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי בְּדַאי יַצְלִיחַ בְּכָל דְּרָכָיו. - וְעוֹד כָּל מִי שְׂמַחְתָּן אֶת בְּנוּ אוֹ בִתּוֹ אוֹ שְׂעוּשָׂה כָּל שְׂמַחָה גַם כֵּן יְכוּל לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט וַיַּגְמְרוּ 29 אֲנָשִׁים אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר לְזִכּוֹתָם. - וְכֵן כָּל מִי שְׂעוּשָׂה סְעוּדַת יָאֲרִצִיט לְעֵלוּי נְשִׁמַת הוֹרָיו אוֹ קְרוֹבָיו אוֹ אֶחָד מִמֵּשִׁפְחָתוֹ וְרוֹצֶה לְלַמֵּד זֶהר, יְכוּל לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט וַיַּחֲלֵק ל־ 29 אֲנָשִׁים שְׂיַגְמְרוּ אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר, וּבְדַאי יִהְיֶה עָלָיו גְּדוֹל לְנִשְׁמַתָּם. - וְכָל בֵּית מִדְרַשׁ שְׂרוֹצִים לְגַמֵּר אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר בְּשַׁבָּת (אוֹ בַּחֹל) יְכוּלִים לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט, וַיִּזְכּוּ לְקַרֵב אֶת הַגְּאוּלָּה בְּמַהֲרָה, וַיִּזְכּוּ שְׂרַבֵּי שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי בְּעֶצְמוֹ לְלַמֵּד עֲלֵיהֶם זְכוֹת לְמַעֲלָה. פְּעַת יוֹצֵא לְאוֹר מְסַפֵּר מְצַמְצֵם עַל יְדֵי תוֹרָמִים שְׂתַרְמוּ, כָּל הַקְּדָם זֹכֶה. - נִתַּן לְקַבֵּל בְּכָל מוֹקְדֵי הַחִלּוּקָה שֶׁל מִפְּעַל הַזְהַר הָעוֹלָמִי, וּבְמִסְפֵּר 054-8436784

לְמוֹד בְּסִפְרֵי הַזְהַר הַקְּדוּשָׁה לְעֵלוּי נְשִׁמַת נְפֻטְרִים מְסַגֵּל בְּיוֹתֵר לְתַקּוּן נְשִׁמַתָּם וְלַהֲעֵלוֹתָם לְמִקּוּמָם הָעֲלִיּוֹן וְלַהֲצִילָם מִכָּל דֵּינִים. - "בְּדַאי הוּא רַבֵּי שְׁמַעוֹן לְסַמְךָ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחִק", שְׂבִזְכוֹת שְׁלוּמִדִים בְּסִפְרוֹ שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זְכוֹתוֹ יְגוּ עָלֵינוּ אָמוֹן, נוֹשֵׁעַ בְּכָל הַנְּצָרָה לְנוּ. - תַּבַּת "וּרְפָאֵתִיו" עוֹלָה בְּגִימְטְרִיא (703) כְּמִנְיָן שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי (703), כִּי בְּזִכּוֹתוֹ נִמְשַׁכַּת רְפוּאָה לְאָדָם. - וְעַל יְדֵי זֶה יִשְׁפַע שְׁפַע רַב בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, רַאשֵׁי תַבּוֹת רַשְׁבֵּי, שְׂהָעוֹסֵק בְּתוֹרָתוֹ יִזְכֶּה בְּסִיֵּעָתָא דְשְׂמַיָא לְשַׁפַּע רַב רוּחָנוּ וְגַשְׂמִי. - וְזֹאת לְמוֹדְעֵי, שְׂסִפְרִים הָאֵלוּ מִתֵּר וּמִצְוָה לְכָל אֶחָד לְהַדְפִּים פְּמָה שְׂרוֹצֶה בְּאִיזָה שְׂפָה וְלִשׁוֹן שְׂרוֹצֶה, וְכָל הַמְּזוּכָה אֶת הַרְבִּים זְכוֹתוֹ עוֹמְדַת לְעַד וְזוֹכֶה לְבָנִים צְדִיקִים. וּבְגַדֵּל פֶּחַ זְכוֹת הַרְבִּים שֶׁל הָעוֹזְרִים וְהַמְּסִיעִים לְמִפְּעַל הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה, יִזְכּוּ לְרֵאוֹת מִיוֹצֵאי חִלְצִיָּהֶם רַב תַּעֲנוּג וְנַחַת דְּקַדְשָׁה, עַד אֲשֶׁר נִזְכֶּה בְּקְרוֹב שְׂיַעֲרָה ה' עָלֵינוּ רוּחַ טְהָרָה, וְנוֹפֶה לְטַהַר לְבַבְנוּ לְעַבֵּד לְיוֹצְרָנוּ בְּכָל כַּחֲנוּ וּבְכָל נַפְשָׁנוּ וּבְכָל מְאֻדָּנוּ, וְתַקִּים הַבְּטַחַת הַרְעִיא מְהִימָנָא "בְּהַאי סִפְרֵי הַזְהַר, יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" בְּבִיאַת גּוֹאֵל צְדָק בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ, אָמוֹן.

הַמוֹצִיאִים לְאוֹר

הקדמה ללמוד הזהר

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה [דור אחרון]. ובהר (זמר חלק ג' דף קנ"ג: ברעא מהימנא) כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובה יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועי' בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' ס' 90 קלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. - שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזוהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דידך, און דו קענסט מיד" [פירושו: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי] (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלה סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערכים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכח לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אפי"ר.

הלומדים בחבורה - כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נובל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקמץ יהיה לאלה" שאפילו בדורנו הנמוך - יוכל להחשב לשר האלה, שסיים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (עוד רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית בדרבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר וראוד". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגרסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דוד אר"ץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועי' נענו)

בשרת פרחי כהונה חלק ארוח סי' יג) ... וממילא כל שכן בלימוד הזוהר עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודת לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (ת"א) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (האר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: [על פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד] - מעלת הלימוד בזוה"ק, שהלומד ממש נהנהג לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקובל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקובל הרב אברהם גלאנטי זיע"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשכנא" (שבפרשת משפטים ד' קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתעטר" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרתיו בראש, ויושב בגוון, עכל"ק. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות חברים מקשיבים לקולך השמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (ד' י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. וכזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משה עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מה שיהיה הוא - ראשי תבות משה - שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זיע"א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה [ולכל הפחות לימוד בקריאה זוה"ק], עם הארץ, ובגללו מתעכב הגאולה רח"ל. על פן כולנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלימוד הקדוש הזה. וכרוך ה' שזכינו בדרגו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משה ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים - על פן אחי! כל אחד יכלל בלימוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד הזוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שגרבנתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלה, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבידילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. פי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאריז"ל)

תפלה לאחר קריאת הזוהר

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי פסיתך לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשויט ופורפירא עלאה ולארמון שעל מכוננו ישיב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וכרצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנית עוינו במהרה בימינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויזרח עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד וישמו אחד, אמן נצח סלה ועד.

(נסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

יְהִי לָךְ אֱלֹהִים אַחֲרַיִם עַל פְּנֵי,
וְהָאֹת הַזֶּה אֵין יוֹרְשִׁים אוֹתָהּ
אַלֵּא יִשְׂרָאֵל, שְׂאֵין אוֹת בְּרִית עַד
שְׁמַעְבִּירִים אֶת הַקְּלָפוֹת הַלְלוּ
מֵהֶם, שְׁהֵן עָרְלָה וּפְרִיעָה עִם
הַטְּפֹת דָּם.

שְׂרֵשׁ קְלָפוֹת הֵן בְּעָרְלָה פְּנֵגֵד
שְׁלֵשׁ קְלָפוֹת הַאָּגוּז, וְעַלֵּיהֶם
נֶאֱמַר וְהָאָרֶץ הִיתָה תְּהוֹ וּבָהוּ
וּחֲשֹךְ. תְּהוֹ - קוֹ יֶרֶק, קְלָפָה
רֵאשׁוֹנָה, בָּהוּ - קְלָפָה שְׁנִיָּה,
חֲשֹךְ - קְלָפָה שְׁלִישִׁית, וְשְׁלֵשׁ
אֵלוֹ זוֹ עַל גַּב זוֹ, פְּנֵגֵד שְׁלֹשֶׁת
צְבָעֵי הָעֵינַן, שְׁנֵאֱמַר בְּהֶם וְלֹא
תְּתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי
עֵינֵיכֶם וְכוּ', פְּנֵגֵד שְׁלֹשֶׁת צְבָעֵי
הַקֶּשֶׁת שְׂבָהֶם נִקְרָא בֵּת עֵינַן,
שֶׁהִיא נִקְדָּה אוֹת בְּרִית, עַלֵּיהּ
נֶאֱמַר וְרֵאִיתִיהָ לְזִכֹּר בְּרִית עוֹלָם,
וְעַלֵּיהֶם נֶאֱמַר שְׁלֵשׁ פְּעָמִים כָּל
גּוֹיִם וְכוּ' כִּי אֲמִילֵם, וּמִתִּי יַעֲבִיר
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הַקְּלָפוֹת
הַלְלוּ מִן הָעוֹלָם וְיִזְכֹּר בְּרִית
עוֹלָם? בְּזִמְן הַגְּאֻלָּה. זֶהוּ שְׂפָתוֹב
וְלֹא יִכְנַף עוֹד מוֹרִיד, מִתִּי? אַחַר
שִׁיעֲבִירוֹ שְׁלֵשׁ הַקְּלָפוֹת הַרְעוֹת
מִמֶּנָּה, וּבְזִמְן שֶׁהִיא מִתְּלַבֶּשֶׁת
בְּקְלָפוֹת הַלְלוּ, הִיא אוֹמֶרֶת אֵל
תְּרַאנִי שְׂאֵנִי שְׁחַרְחַרְתִּי,
שְׂבִקְלָפוֹת הַלְלוּ הִיא מִתְּחַלְלֶת,
וּמִשׁוּם זֶה מִחַלְלִיהָ מוֹת יוֹמֶת.
תְּהוֹ"ם הִיא הַמּוֹ"ת, אֵלֶיּוּ צְרִיד
פְּרִיעָה עִם הַטְּפֹת דָּם, וְעַד
שְׁנִפְרַעַת הַפְּרִיעָה הַזֶּה, הִיא לֹא
מִתְּגַלָּה בְּעוֹלָם וְלֹא תִּהְיֶה אוֹת
בְּעוֹלָם, וְסוּד הַדְּבָר, כְּשֶׁעוֹבְרִים
מִמֶּנָּה עָרְלָה וּפְרִיעָה, רוֹמָא
וְקוֹשְׁטָאנְדִינָא, מִיַּד מִתְּגַלָּה
הָאוֹת בְּעוֹלָם לְאוֹתוֹ שְׁנֵאֱמַר בּוֹ
וְזֶה לָךְ הָאוֹת כִּי אֲנִכִּי שְׁלַחְתִּיךָ,
לְקַיֵּם בּוֹ הַפְּתוּב כִּימִי צִאתְךָ
מֵאָרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאנּוּ נִפְלְאוֹת.

עָרְלָה וּפְרִיעָה, צְרִיד תִּמְן דְּחִילוֹ, וְעַלֵּיהוּ
אֲתַמַּר (שְׁמוֹת כג) לֹא יְהִי לָךְ אֱלֹהִים אַחֲרַיִם עַל
פְּנֵי, וְהֵאֵי אוֹת לָא יִרְתִּין לִיָּה אֶלֵּא יִשְׂרָאֵל,
דְּלִית אוֹת בְּרִית עַד דְּעַבְרִין מִנֵּיהוּ אֵלִין
קְלִיפִין, דְּאֵינוּן עָרְלָה וּפְרִיעָה בְּאֲטִיפּוֹ דְדָמָא.
תְּלַת קְלִיפִין אֵינוּן בְּעָרְלָה לְקַבֵּל תְּלַת קְלִיפִין
דְּאָגוּזָא, וְעַלֵּיהוּ אֲתַמַּר (בְּרַאשִׁית א

ב) וְהָאָרֶץ הִיתָה תְּהוֹ וּבָהוּ וּחֲשֹךְ, תְּהוֹ קוֹ יֶרֶק
קְלִיפָה קְדָמָא, בָּהוּ קְלִיפָה תְּנִינָא, חֲשֹךְ
קְלִיפָה תְּלִיתָא, וְתְּלַת אֵלִין דָּא עַל גַּב דָּא,
לְקַבֵּל תְּלַת גּוֹיִנִין דְּעֵינָא, דְּאֲתַמַּר בְּהוּן (בְּמִדְבָר
טו לט) וְלֹא תְּתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם
וְכוּ', לְקַבֵּלֵיהוּ תְּלַת גּוֹיִנִין דְּקֶשֶׁת, דְּבָהוּן
נִקְרָא בֵּת עֵינַן דְּאֵיהִי נִקְוֶדָה אוֹת בְּרִית, עַלֵּיהּ
אֲתַמַּר (בְּרַאשִׁית ט טז) וְרֵאִיתִיהָ לְזִכֹּר בְּרִית עוֹלָם,
וְעַלֵּיהוּ אֲתַמַּר תְּלַת זְמַנִּין כָּל גּוֹיִם וְכוּ' כִּי
אֲמִילֵם (תְּהִלִּים קיח יט), וְאֵימְתִי יַעֲבֹר קוֹדֶשָׁא
בְּרִיד הוּא הֵינִי קְלִיפִין מֵעֲלָמָא וְיִזְכֹּר בְּרִית
עוֹלָם, בְּזִמְנָא דְּפוּרְקָנָא, הַדָּא הוּא
דְּכְתִיב (יִשְׁעִיָּה ל ב) וְלֹא יִכְנַף עוֹד מוֹרִיד, אֵימְתִי
לְבַתֵּר דְּמִתְּעַבְרִין תְּלַת קְלִיפִין בִּישִׁין מִינָּה,
וּבְזִמְנָא דְּאֵיהִי מִתְּלַבֶּשָׁא בְּאֵלִין קְלִיפִין אֵיהִי
אֲמֶרֶת אֵל תְּרַאנִי שְׂאֵנִי שְׁחַרְחַרְתִּי (שִׁיר א
י) דְּבְּאֵלִין קְלִיפִין אֵיהִי מִתְּחַלְלֶת, וּבְגִין דָּא
מִחַלְלִיהָ מוֹת יוֹמֶת (שְׁמוֹת לא יד).

תְּהוֹ"ם אֵיהוּ הַמּוֹ"ת, לְגַבִּיהַ צְרִיד פְּרִיעָה
בְּאֲטִיפּוֹ דְדָמָא, וְעַד דְּאֲתַפְרַע הֵאֵי
פְּרִיעָה אֵיהִי לֹא אֲתַגְלִיָּא בְּעֲלָמָא, וְלֹא יְהִי
אוֹת בְּעֲלָמָא, וְרִזָּא דְּמַלְּהָ כַּד אֲתַעֲבַר מִינָּה
עָרְלָה וּפְרִיעָה רוּמִי וְקוֹשְׁטָאנְדִינָא, מִיַּד
אֲתַגְלִיָּא אוֹת בְּעֲלָמָא, לְהֵהוּא דְּאֲתַמַּר
בִּיהַ (שִׁם ג יב) וְזֶה לָךְ הָאוֹת כִּי אֲנִכִּי שְׁלַחְתִּיךָ,

לְקַיֵּמָא בִּיהַ קְרָא (מִכָּה ז טו) כִּימִי צִאתְךָ מֵאָרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאנּוּ נִפְלְאוֹת.

ומשום זה, אלעזר בני, אל תצפה לרגלי משית, עד שתראה את הקשת בגוניה המאירים, או עד שיתגלה אות בעולם. מה זה אות? אלא דרך פכב מעקב, זו האות י', אות ברית. ומיד וקם שבת מישראל אליה, אותו שנאמר בו ויהי בישרון מלך.

בא וראה, יום אחד שאלתי את אליהו, למה שמם הערלה בכלי עפר? אמר לי, שמעתי בלישיבה, שערלה הוא נחש, וכיון שמעבירים אותו ממקומו, צריך לתת לו מזונו, זהו שכתוב ונחש עפר לחמו, וכוודאי, בני, בזה נצל אדם מדין חבוט הקבר, והדם שמשטיפים מהפריעה, לתת מזון לאותו הפלב שהוא רוצח, ובזה נצל אדם מחרבו של מלאך המות.

ועל פן אמר אדם הראשון לפני הקדוש ברוך הוא, מי מציל בני מחרב המתהפכת? אמר לו, חרב המילה, כמו שנאמר עשה לך חרכות צורים, וחרבו של הקדוש ברוך הוא שש עשרה פיפיות, פנגד מילה ופריעה ומציצה ושלוש עשרה בריתות שנכתרו עליה, וכן התורה מצילה את האדם משש עשרה פיות החרב, כמו שאמר שלמה עץ חיים הי"א, שעולה לשש עשרה.

וכנגד שני אלה אמרה תורה לא תרצח ולא תנאף. לא תנאף פנגד נחש אשת זנונים, לא תרצח פנגד סמא"ל, ואמר דוד עליו, הצילה מחרב נפשי מיד פלב יחידתי. שלש קלפות הערלה הן משחיית א"ף וחמ"ה, פנגד הערלה, הוא העון. והיגו מה שתקנו בתפלה אצלם, והוא רחום יכפר עון - זה עון, ולא ישחית - זה משחית,

(שם עח לח) והוא רחום יכפר

ובגין דא אלעזר ברי לא תצפי לרגלא דמשיחא עד דתחזי קשת בגונוני נהירין, או עד דאתגלייא אות בעלמא, מאי אות. אלא דרך פכב מעקב (במדבר כד יז), דא את י' אות ברית, ומיד וקם שבת מישראל לגבה, ההוא דאתמר ביה (דברים לג ה) ויהי בישרון מלך (חסר).

הא חזי יומא חדא שאילנא (דף עח ע"ב) לאליהו, ערלה אמאי שוינן במאנא בעפרא, אמר לי שמענא במתיבתא, דערלה איהו נחש, וכיון דאעפרינן ליה מאתריה צריך למיהב ליה מזוניה, הדא הוא דכתיב (ישעיה סה לה) ונחש עפר לחמו, וכוודאי ברי בדא אשתזיב בר נש מדינא דחבוט הקבר, ודמא דאטיפין מפריעה למיהב מזונא לההוא פלבא דאיהו רוצח, ובדא אשתזיב בר נש מחרבא דמלאך המות.

ועל דא אמר אדם קדמא קמי קודשא בריך הוא, מי מציל בני מחרב המתהפכת, אמר ליה חרבא דמילה, כמה דאת אמר (יהושע ח ב) עשה לך חרכות צורים, וחרבא דקודשא בריך הוא י"ו פיפיות, לקבל מילה ופריעה ומציצה וי"ג בריתות שנכתרו עליה, וכן אורייתא שזיב לבר נש מי"ו פיות דחרבא, כמה דאמר שלמה (משלי ג יב) עץ חיים הי"א דסליק לי"ו.

ולקבל אלין תרין אמרת אורייתא לא תרצח ולא תנאף (שמות כ יג-יד), לא תנאף לקבל נחש אשת זנונים, לא תרצח לקבל סמא"ל, ואמר דוד עליה (תהלים כב כא) הצילה מחרב נפשי מיד פלב יחידתי, תלת קליפין דערלה אינון משחיית א"ף וחמ"ה, לקבל ערלה איהו עון, והיינו דתקינו בצלותא לגבייהו,

והרבה להשיב אפו - זה אף, ולא יעיר כל חמתו - זו חמה, ומי שמכניס את הברית לרשות נכריה, ארבעה הללו שולטים עליו. זהו שפתוב והמים גברו מאד מאד על הארץ. על הארץ - זה הגוף שלו, וארבע פעמים נאמר בפרשת נח ויגברו המים, גברו, כנגדם, והרי פרושהו.

ערלה ופריעה, שמעתי שהן רומי רבתי ורומי הקטנה, בזמן שפעברנה מן העולם, מתגלה אות הברית, שהיא בת עין, ציון, שהיא נקדת העולם, שבזמן שהקלפות הללו שולטות בעולם, חוזר העולם לתהו ובהו. זהו שפתוב והארץ היתה תהו ובהו, בזמן שתבא הגאולה, מיד ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור. היה אור לא כתוב, אלא יהי (ויהי אור) אור, ויהי ערב ויהי בקר יום אחד, ביום ההוא יהיה ירו"ה אחד ושמו אחד.

תקון שמונה ושלשים

בראשית ברא אלהים, פתח ואמר פשושנה בין החוחים וכו', פשושנה יש חמשה עלים מבפנים וחמשה עלים מבחוץ, והם ה"ה, השרביט שלה ו', התפוח שלה י', והכל אלהים. חמש האותיות שלו ה' חמשה עלים מבחוץ, ה' חמשה עלים מבפנים, י' תפוח, ו' מל"א שרביט.

בזמן שהשושנה הזו היא בגלות, היא אטומה. בזמן שתהיה גאלה בעולם, נפתחת בחמשה אור. זהו שפתוב ויאמר אלהים יהי אור, ובאותו הזמן שנפתחת, מתלבשת בכמה לבושים של אורות התורה, ומתקשטת בכמה

עון דא עון, ולא ישחית דא משחית, והרבה להשיב אפו דא אף, ולא יעיר כל חמתו דא חמה, ומאן דאעיל אות ברית ברשו נוכראה אלין ארבעה שלטין עליה, הדא הוא דכתיב (בראשית ז יט) והמים גברו מאד מאד על הארץ, על הארץ דא גופא דיליה, וארבע זמנין אתמר בפרשת נח (שם יח) ויגברו המים, גברו, לקבלייהו, והא אוקמוהו.

ערלה ופריעה שמענא דאינון רומי רבתא ורומי זעירתא, בזמנא דמתעברין מעלמא אתגליא אות הברית, דאיהו בת עין ציון דאיהי נקודת עלמא, דבזמנא דאלין קליפין שלטין בעלמא אתחזר עלמא לתהו ובהו, הדא הוא דכתיב (בראשית א ב) והארץ היתה תהו ובהו, בזמנא דיתי פורקנא מיד ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור (שם ג) היה אור לא פתיב אלא יהי (ויהי אור) אור, ויהי ערב ויהי בקר יום אחד (שם ד), ביום ההוא יהיה ירו"ה אחד ושמו אחד (זכריה יד ט).

תקונא תמניא ותלתין

בראשית ברא אלהים, פתח ואמר פשושנה בין החוחים וכו' (שיר ב ב), שושנה אית בה חמש עלין מלגו וחמש עלין מלבר, ואינון ה"ה, שרביט דילה ו', תפוח דילה י', וכלא אלהים, חמש אתוון דיליה ה' חמש עלין מלבר, ה' חמש עלין מלגאו, י' תפוח, ו' מל"א שרביט.

בזמנא דהאי שושנה איהי בגלותא איהי אטומא, בזמנא דיהא פורקנא בעלמא אתפתחת בחמש אור, הדא הוא דכתיב (בראשית א ג) ויאמר אלהים יהי אור, ובההוא זמנא דאתפתחת אתלבשת בכמה לבושין דנהורין דאורייתא, ואתקשטת בכמה

קשוטין דפקודין דעשה,

וּבְזִמְנָא דְאַתְּפַתַּחַת וְאַתְקַשְׁטַת בְּקַשְׁוֹטְהָא,
בְּאַרְבַּעַה בְּגַדֵי לְבָן דְּאִינוּן יְהוּ"ה, וּבְאַרְבַּעַה
בְּגַדֵי זָהָב דְּאִינוּן אֲדִנִי, בְּאַרְבַּע בְּתֵי דְתַפְלִין
דִּיד, וּבְאַרְבַּע בְּתֵי דְתַפְלִין דְּרִישָׁא, דְּאִינוּן
לְקַבְלִייהוּ, אַרְבַּע לְבוּשֵׁין דְּכִהֵן הַדְיוּט אִינוּן
לְקַבֵּל אַרְבַּע פְּנּוֹת פְּסוּתָךְ אֲשֶׁר תַּכְסֶּה
בָּהּ (דברים כב יב).

קַשְׁוֹטִים שֶׁל מְצוּוֹת עֲשֵׂה, וּבְזִמְן
שְׁנַפְתַּחַת וּמְתַקְשַׁט בְּקַשְׁוֹטֵיהּ,
בְּאַרְבַּעַה בְּגַדֵי לְבָן שֶׁהֵם יְהוּ"ה,
וּבְאַרְבַּעַה בְּגַדֵי זָהָב שֶׁהֵם אֲדִנִי,
בְּאַרְבַּעַת בְּתֵי תַפְלִין שֶׁל יָד
וּבְאַרְבַּעַת בְּתֵי תַפְלִין שֶׁל רֹאשׁ
שֶׁהֵם פְּנֻגָדִים. אַרְבַּעַה לְבוּשֵׁי פֶהֶן
הַדְיוּט, הֵם פְּנֻגַד אַרְבַּע פְּנּוֹת
פְּסוּתָךְ אֲשֶׁר תַּכְסֶּה בָּהּ.

וְכַד אֲתַתְקַנַּת בְּאַלִּין לְבוּשֵׁין, מִיַּד אֲתַפְתַּח
הֵיכְלָא לְגַבְהָ, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (תהלים נא
יז) אֲדִנִי שִׁפְתֵי תַפְתַּח, וּלְקוֹל נְעִימוֹ דְרַמּוֹנִים
וְזוּגִין דְלְבוּשָׁא דִילָהּ, אֲתַמַּר בְּחִיוּן (יחזקאל א
כד) וְאַשְׁמַע אֶת קוֹל פְּנִיָּהֶם, וְכַד אֲמַרִין
יִשְׂרָאֵל קְרִיאַת שְׁמַע, מַה פְּתִיב בָּהּ (במדבר ז
פט) וְיִשְׁמַע אֶת הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹוֹ, קָלָא אֲשַׁתְּמַע
לְגַבְהָ מִבֵּין תְּרִין פְּרוּבֵיָא דְּאִינוּן דּוּ פְּרָצוּפִין,
וְכַד מְתִיחְדָא דְבוּר בְּקָלָא אֲתַעֲבִידוּ קוֹל דְמָמָה
דְקָה, וְדָא צְלוּתָא בְּחֶשְׁאֵי, וּבִהֵהוּא זְמַנָּא מָאן
דְּבַעֵי לְמִשְׁאֵל שְׁאַלְתּוּי יִשְׂרָאֵל, דְּבִהֵהוּא זְמַנָּא
יְהֵא עַת רְצוֹן, דְּהָא תְרִין שְׁמַהֵן פְּחֻדָא
יֵאֵהֲדוּנָה"י, אֲזַ תַּקְרָא וַיְהוּ"ה יַעֲנֶה (ישעיה נח
טו). מִיַּד אֲ"ז יֵאֵהֲדוּנָה"י, תְרִין שְׁמַהֵן וַיִּתְמַנְיָא
אַתּוּן דְּבִהוּן הָא עֶשֶׂר, (וְדָא רוּא אַרוּר אֲשֶׁר לֹא יָקִים
אַת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת וְכו', (דברים כו כו), דָּא חֲבוּרָא דְחֲתָן (דף
עט ע"א) וְכֵלָה כִּי אֲזַ אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שְׂפָה בְרוּרָה וְכו' (צפניה ג
ט), וְדָא רוּא וְאִמַּר כָּל הָעָם אִמּוֹן) (דברים כו כז).

וּבְשִׁמְרַתְקַנַּת בְּלְבוּשֵׁים הַלְלוּ,
מִיַּד נִפְתַּח הַהֵיכָל אֲלֵיָהּ. זְהוּ
שְׁכַתוּב אֲדִנִי שִׁפְתֵי תַפְתַּח,
וּלְקוֹל נְעִימוֹת הַרְמוֹנִים
וְהַפְעֵמוֹנִים שֶׁל לְבוּשָׁה, נְאֻמַּר
בְּחִיוֹת וְאַשְׁמַע אֶת קוֹל פְּנִיָּהֶם,
וּכְשִׁישְׂרָאֵל אוֹמְרִים קְרִיאַת
שְׁמַע, מַה פְּתוּב בָּהּ? וְיִשְׁמַע אֶת
הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹוֹ, הַקּוֹל נִשְׁמַע
אֲלֵיָהּ מִבֵּין שְׁנֵי הַפְּרוּבִים, שֶׁהֵם
דּוּ פְּרָצוּפִים, וּכְשִׁמְתִּיחַד הַדְּבוּר
עִם הַקּוֹל, נַעֲשִׂים קוֹל דְמָמָה
דְקָה, וְזוּ תַפְלָה בְּחֶשְׁאֵי, וּבְאוּתוֹ
זְמַן, מִי שְׂרוּצָה לְבַקֵּשׁ בְּקַשְׁתּוֹ
יְבַקֵּשׁ, שְׁפְאוּתוֹ זְמַן יִהְיֶה עַת
רְצוֹן, שְׁהֲרֵי שְׁנֵי הַשְּׁמוֹת כְּאֶחָד
- יֵאֵהֲדוּנָה"י, אֲזַ תַּקְרָא וַיְהוּ"ה
יַעֲנֶה, מִיַּד אֲ"ז יֵאֵהֲדוּנָה"י, שְׁנֵי
שְׁמוֹת וְשְׁמוֹנָה אוֹתִיּוֹת שְׂפָהֶם,
הֲרֵי עֶשֶׂר, (וְזֶה סוּד אַרוּר אֲשֶׁר לֹא יָקִים אֶת
דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת וְכו', זְהוּ חֲבוּרָא שֶׁל חֲתָן
וְכֵלָה. כִּי אֲזַ אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שְׂפָה בְרוּרָה וְכו',
זֶה סוּד וְאִמַּר כָּל הָעָם אִמּוֹן).

וְעַד דִּיפְקוּן יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא לֹא יְהוּן בְּזוּוּגָא
חֻדָא, וּבְזִמְנָא דִּיפְקוּן יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא
יִתְחַבְרוּן פְּחֻדָא, בִּהֵהוּא זְמַנָּא אֲ"ז יִשִּׁיר
מִשָּׁה (שמות טו א), וּמִיַּד וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר
דְּאִיְהוּ מִפְקָנוּ דְגְלוּתָא, בִּהֵהוּא זְמַנָּא
דְמְטְרוּנִיתָא בַּעַת לְאַעְלָא בְּהֵיכְלָא דִילָהּ,
קָלָא סְלִיק בְּרוּמֵי רְקִיעִין וַיִּימָא הֲכִי, מְשַׁרְיִין
סְגִיאִין דְמְתִיבְתָא עֲלָאָה וְתַתָּאָה דְנִשְׁמַתִּין קְדִישֵׁין, אֲתַתְקַנּוּ לְקַדְמוֹת

וְעַד שִׁיִּצְאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הַגְּלוּת,
לֹא יִהְיֶה בְּזוּוּג אֶחָד, וּבְזִמְן שִׁיִּצְאוּ
יִשְׂרָאֵל מִן הַגְּלוּת, יִתְחַבְרוּ
כְּאֶחָד. בְּאוּתוֹ זְמַן אֲ"ז יִשִּׁיר
מִשָּׁה, וּמִיַּד וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי
אוֹר, שֶׁהוּא יִצִּיאַת הַגְּלוּת. בְּאוּתוֹ
זְמַן שֶׁהַגְּבִירָה רוּצָה לְהַפְּסֵס
לְהֵיכְלָהּ, קוֹל עוֹלָה בְּרוּמֵי
הַרְקִיעִים וַיֹּאמֶר כֹּךְ: הַמְּחַנּוֹת
הַרְבִּים שֶׁל הַשִּׁיבָה הַעֲלִיוֹנָה

והתחתונה של נשמות קדושות, התתקנו למול הגבירה שבאה להתתקן, לגאל את בניה מן הגלות. באותו זמן כמה בעלי שופרות ובעלי קולות ובעלי ברקים, שנאמר בהם ויהי קולות וברקים וענן כבד על ההר וקול שופר חזק מאד וכו', משה ידבר והאלהים יעננו בקול, בההוא זמנא זמן משה ידבר עם השכינה. זהו שכתוב פה אל פה אדבר בו, והאלהים, שהיא האם העליונה, יעננו בקול, שהוא העמוד האמצעי, והרי פרשוהו בעלי המשנה בקולו של משה.

ובאותו הזמן, השכינה העליונה והתחתונה עולות זו על גב זו, כמו שנאמר בהר סיני, שנאמר שם מי זאת עולה מן המדבר, מי בזאת עולה, מ"י - האם העליונה, שבה פתח הקדוש ברוך הוא בהר סיני אנכי.

קם זקן אחד מאחר הצל של רבי שמעון ואמר: רבי רבי, הרי ראיתי שנאמר מן השמים השמייעך את קלו ליסרך וכו', ובמקום אחר שמעתי שדבר עם ישראל מצד של המלאכים, שפך פרשוהו, שכל דבור ודבור שיצא מפיו נעשה מלאך, וזהו וכל העם ראים את הקולות ואת הלפידים, ובמקום אחר אמר הכתוב אחת דבר אלהים שתיים זו שמעתי. מה זה?

אמר רבי שמעון: זקן זקן, שמעתי שבאדם נתן הקדוש ברוך הוא שלשה קשרים, נשמה ורוח ונפש, הנשמה מכפסא הפכוד, שם יורדת השכינה העליונה כלולה משלש ספירות עליונות, ועליהן נאמר אחת דבר אלהים שתיים זו שמעתי, אחת ושתיים - הרי שלש ספירות עליונות, שנאמר בהן אחת, אחת

מטרוניתא דקא אתיא לאתתקנא, למפרק בנהא מן גלותא, בההוא זמנא כמה מארי שופרות ומארי דקלין ומארי דברקים, דאתמר בהון (שמות יט טז) ויהי קולות וברקים וענן כבד על ההר וקול שופר חזק מאד וכו', משה ידבר והאלהים יעננו בקול, בההוא זמנא משה ימלל בשכינתא, הדא הוא דכתיב (במדבר יב ח) פה אל פה אדבר בו, והאלהים דאיהי אימא עלאה, יעננו בקול דאיהו עמודא דאמצעיתא, והא אוקמוהו מארי מתניתין בקולו של משה.

ובההוא זמנא שכינתא עלאה ותתאה סלקין דא על גב דא, פגוונא דאתמר בטורא דסיני, דאתמר תמן (שיר ג ו) מי זאת עולה מן המדבר, מי בזאת עולה, מ"י אימא עלאה דבה פתח קודשא בריך הוא בטורא דסיני אנכי.

קם סבא חדא מבתר טולא דרבי שמעון ואמר רבי רבי, הא חזינא דאתמר (דברים ד לו) מן השמים השמייעך את קולו ליסרך וכו', ובאתר אחרא שמענא דמליל עם ישראל מסטרא דמלאכי, דהכי אוקמוהו דכל דבור ודבור דנפיק מפומי אתעביד מלאך, ודא איהו וכל העם ראים את הקולות ואת הלפידים (שמות יח). ובאתר אחרא אמר קרא (תהלים סב יב) אחת דבר אלהים שתיים זו שמעתי, מאי האי.

אמר רבי שמעון סבא סבא, שמענא דבר נש יהיב ביה קודשא בריך הוא תלת קטירין, נשמתא ורוחא ונפשא, נשמתא מפורסיא יקרא, תמן נחיתת שכינתא עלאה פלילא מתלת ספירן עלאין, ועלייהו אתמר אחת דבר אלהים שתיים זו שמעתי, אחת ושתיים הא תלת ספירן עלאין, דאתמר בהון

ואחת, אחת ואחת, תלת אחדין, ודא איהו אחת דבר אלהי"ם שתים זו שמעתי, ז"ו ביה עביד לון אח"ד.

ואחר כך דבר עמו מהרבה, שהוא מטטרו"ן, כולל כל צבא השמים שלמטה, משום שהתלבש בו ורוכב עליו העמוד האמצעי הכולל שש ספירות, ולכן בכל דבור ודבור שיצא ממנו, היה יוצא ממנו מלאך, וזהו וכל העם ראים את הקולות. אחר כך ירדה השכינה התחתונה עשירית באופן, שהוא נפש האדם משם, ונאמר בו ועל הארץ הראך את אשו הגדולה, משום שעליו נאמר והנה אופן אחד בארץ, כדי שישמע קולו ודבורו מן הכסא והמלאכים ושמים וארץ, שיכירו בו בכל מעלה ומטה כנשמה ששלטונה בכל הגוף ואפלו באיבר קטן, ואין איבר פנוי ממנה.

תקון השעה ושלושים

בראשית, שם אש"ר, שנאמר בו אשר הוצאתיך וכו', אהיה אשר אהיה, אשר באשרי כי אשרוני בנות, וזו האם העליונה, אשר קדשנו במצותיו וצונו, על כל מצוה ומצוה, שהן פטר כל רחם, שהם מאתים ארבעים ושמונה, שכלן קשורות בצדיק שהוא כל, שהוא אות ברית, שנפתח (פטר כל) רחם, שהן מאתים ארבעים ושמונה מצוות עשה, ועליו נאמר אשר קדש ידיד מבטן, וזו האם שנאמר בה מבטן מי יצא הקרח, (וזהו הקרח הנורא). אשר - שהיא האם העליונה. קדשנו במצותיו - בצדיק, שהוא קדש ידיד מבטן. וצונו - עליהם, משום שהוא מצוה ועושה. ועוד אשר קדשנו - זה העמוד האמצעי שנאמר בו קדש ישראל ליהו"ה,

אחת, אחת ואחת, תלת אחדין, ודא איהו אחת דבר אלהי"ם שתים זו שמעתי, ז"ו ביה עביד לון אח"ד.

ולב"ת מליל עמיה מרוחא דאיהו מטטרו"ן, כליל כל צבא השמים דלתתא, בגין דאתלבש ביה ורכיב ביה עמודא דאמצעיתא כליל שית ספירן, ובגין דא בכל דבור ודבור דנפק מניה הוה נפיק מניה מלאך, ודא איהו וכל העם רואים את הקולות. לבתר נחית שכינתא תתאה עשירית באופן, דאיהו נפש דבר נש מתמן, ואתמר ביה (דברים ד לו) ועל הארץ הראך את אשו הגדולה בגין דעליה אתמר (יחזקאל א טו) והנה אופן אחד בארץ, בגין דישתמע קליה ודבוריה מן פרסיא ומלאכייא ושמיא וארעא, דישתמודעון ליה בכלא עילא ותתא, כנשמתא דשלטנותה בכל גופא אפילו באבר זעירא ולית אבר פנוי מניה.

תקונא תשע ותלתין

בראשית תמן אש"ר דאתמר ביה (שמות כ) אשר הוצאתיך וכו', אהיה אשר אהיה, אשר באשרי כי אשרוני בנות (בראשית ל) ודא אימא עלאה, אשר קדשנו במצותיו וצונו, על כל פקודא ופקודא, דאינון פטר כל רחם דאינון רמ"ח, דכלהו קטירין בצדיק דאיהו כל דאיהו אות ברית, דאפתח (פטר כל) רחם דאינון רמ"ח פקודין דעשה, ועליה אתמר אשר קדש ידיד מבטן, ודא אימא דאתמר בה (איוב לח כט) מבטן מי יצא הקרח, (ודא איהו הקרח הנורא) (יחזקאל א כב), אשר דאיהי אימא עלאה, (דף עט ע"ב) קדשנו במצותיו בצדיק, דאיהו קדש ידיד מבטן. וצונו עליהו, בגין דאיהו מצוה ועושה, ועוד אשר קדשנו דא עמודא דאמצעיתא, דאתמר ביה (ירמיה ב

וצוננו - שפך הוא מצוה ועושה.
ועוד קדשנו - מצד השמאל,
שנאמר בו וקדשת את הלויים,
ואין קדשה פחות מעשרה, ואלו
עשרה מאמרות, (שהיא קדש לי כל
בכור, שהוא כתר עליון וחכמה שהיא ישראל
עלה במחשבה), שנאמר בהם ויאמר
אלהי"ם יהי אור.

וצוננו על, מצד הימין שנאמר בו
הוקם על, ששם כל הברכות
לימין, שהם מאה ברכות
כחשבון על, שאות י עם ק'
עולה למאה, שהיא הקרבן של
הכל, מצד האב - ראש, מצד האם
- אשר, מצד האב - מצוה, מצד
האם - עושה, ומצוה זה עץ פרי,
ועושה זה עושה פרי, ושמענו
שהם גוף וברית שמחשיבים
אחד, עליהם נאמר שתי כתפת
חברת. כמו שהן חוברות, כך
השכינה העליונה והתחתונה
חוברות אשה אל אחותה.

עוד אשר קדשנו במצותיו וצוננו,
ולא אמר קדשתנו וצויתנו, אשר
הוא אשר אהי"ה ודאי, וזה כתר
עליון, מצד הנקבה נקרא אשר,
ומצד הזכר נקרא ראש, הראש
של כל הראשים. קדשנו זה אבא
(סבא), שנאמר בו ויאמר אלהי"ם
יהי אור. וצוננו - זו האם, שנאמר
בה ויהי אור, ואין הוי"ה אלא
על ידי עשיה, ושניהם לימין
ולשמאל.

וכי מצוה ועושה על המצוה
שהיא שכינה? זה העמוד
האמצעי, וכך צדיק בצלמו
וכדמותו, ועל שמו נקראו ישראל
בני בכרי ישראל, ועל שם הצדיק
נקראו צדיקים, זהו שכתוב ועמך
כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ.

א) קדש ישראל ליהו"ה, וצוננו דאיהו הכי
מצוה ועושה, ועוד קדשנו מסטרא דשמאלא,
דאתמר ביה וקדשת את הלויים, ולית קדושה
פחות מעשרה, ואלין עשרה מאמרות, (דאיהו
קדש לי כל בכור (שמות יג ב) דאיהו כתר עלאה וחכמה דאיהו
ישראל עלה במחשבה) דאתמר בהון (בראשית א
א) ויאמר אלהי"ם יהי אור.

וצוננו על, מסטרא דימינא דאתמר ביה (שמואל
ב כג א) הוקם על, דתמן כל ברכאן
לימינא, דאינון מאה ברכאן פחושפן על,
דאת י בק' אסתליק למאה, דאיהו קרבנא
דכלא, מסטרא דאבא ראש, מסטרא דאימא
אשר, מסטרא דאבא מצוה, ומסטרא דאימא
עושה, ומצוה דא עץ פרי, ועושה דא עושה
פרי, ושמענו דאינון גוף וברית דחשבינן חד,
עליהו אתמר (שמות כח ז) שתי כתפת חברת,
כמה דאינון חוברות, הכי שכינתא עלאה
ותתאה חוברות אשה אל אחותה.

עוד אשר קדשנו במצותיו וצוננו, ולא אמר
קדשתנו וצויתנו, אשר איהו אשר
אהי"ה ודאי, ודא פתר עלאה, מסטרא
דנוקבא אתקרי אשר, ומסטרא דדכורא אתקרי
ראש, רישא דכל רישין, קדשנו דא אבא
(סבא), דאתמר ביה ויאמר אלהי"ם יהי אור,
וצוננו דא אימא, דאתמר בה ויהי אור, ולית
הויה אלא על ידי עשיה, ותרוייהו לימינא
ושמאלא.

ומאן מצוה ועושה על המצוה דאיהו
שכינתא, דא עמודא דאמצעיתא, והכי
צדיק בצלמיה וכדמותיה, ועל שמייה
אתקריאו ישראל בני בכורי ישראל, ועל שם
צדיק אתקרוין צדיקים, הדא הוא דכתיב (ישעיה ס כא)
ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ.

ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ.

ועוד אנכי יהו"ה אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים (שמות כב). אמר רבי אלעזר אבא וכי מאן דאיהו תחות שעבודא דרבנניה, ורבנניה אבטח ליה לאפקא ליה לחירו ואפיק ליה, אית ליה לשבחא גרמיה דאפיק ליה מגו שעבודא, והא קודשא בריך הוא אמר לאברהם (בראשית טו יג) כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם, והא איהו אבטח לאפקא לבנוי מגלותא, הדא הוא דכתיב (שם יד) ואחרי כן יצאו ברכוש גדול, ואיהו משבח גרמיה כמה זמנין אשר הוצאתיך מארץ מצרים.

ועוד אנכי יהו"ה אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, אמר רבי אלעזר אבא וכי מאן דאיהו תחות שעבודא דרבנניה, ורבנניה אבטח ליה לאפקא ליה לחירו ואפיק ליה, אית ליה לשבחא גרמיה דאפיק ליה מגו שעבודא, והא קודשא בריך הוא אמר לאברהם (בראשית טו יג) כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם, והא איהו אבטח לאפקא לבנוי מגלותא, הדא הוא דכתיב (שם יד) ואחרי כן יצאו ברכוש גדול, ואיהו משבח גרמיה כמה זמנין אשר הוצאתיך מארץ מצרים.

אמר ליה ברי שפיר קאמרת אבל לאו איהו דא לשבחא גרמיה, אלא כל ספירה וספירה אתקריאת ראש לחברתה, ובגין לאשתמודעא לון מאן אתר אפיק לון מגו שעבודא, פתח באנכי, ואדכיר ביה אשר הוצאתיך מארץ מצרים וגומר, חמשין זמנין לקבל חמשין תרעין דבינה.

אמר ליה ברי שפיר קאמרת אבל לאו איהו דא לשבחא גרמיה, אלא כל ספירה וספירה אתקריאת ראש לחברתה, ובגין לאשתמודעא לון מאן אתר אפיק לון מגו שעבודא, פתח באנכי, ואדכיר ביה אשר הוצאתיך מארץ מצרים וגומר, חמשין זמנין לקבל חמשין תרעין דבינה.

ועוד אשר קדשנו, אמר רבי אלעזר: אבא, הרי אם העמוד האמצעי הוא מצוה ועושה, היה לו לומר בשבילו אשר קדשני וצונני, מה זה אשר קדשנו וצוננו? אמר לו: ודאי, יפה אמרת, בודאי על העמוד האמצעי וצדיק נאמר על שניהם אשר קדשנו במצותיו וצוננו, אשר ודאי, שהיא אשר אהי"ה, האם העליונה, צוה אותם על השכינה שהיא מצוה, לכל אחד מהם, והם למעלה שנים כענפי האילן שנפרשו למיין ולשמאל, ולמטה הם נעשו בה אגדה אחת, ומשום זה הם למעלה שנים ולמטה אחד, שאין היחוד בכל ענפי האילן אלא בה, שהיא אוגדת של כלם, היא אגדה של כל איבר ואיבר, ובה כלם נעשים אחד.

ועוד אשר קדשנו, אמר רבי אלעזר אבא, הא אם עמודא דאמצעייתא איהו מצוה ועושה, הוה ליה למימר בגיניה אשר קדשני וצונני, מאי אשר קדשנו וצוננו, אמר ליה ודאי שפיר קאמרת, בודאי על עמודא דאמצעייתא וצדיק אתמר על תרוייהו אשר קדשנו במצותיו וצוננו, אשר ודאי דאיהו אשר אהי"ה אימא עלאה, מני לון על שכינתא דאיהי מצוה, לכל חד מנייהו, ואינון לעילא תרין כענפין דאילנא דאתפרשו לימינא ולשמאלא, ולתתא אתעבידו בה אגודה חדא, ובגין דא אינון לעילא תרין, ולתתא חד, דיחודא לא אית בכל ענפין דאילנא אלא בה, דאיהי אגד דכלהו, איהי אגודה דכל אבר ואבר, ובה אתעבידו פלהו חד.

ועוד, ויאמר אלהי"ם יהי אור, זו
נבואה במראה, שנאמר בה
במראה אליו אתודע, והיא חזון
הנביאים, היא חזון והקדוש
ברוך הוא חוזה, דאיהו יהו"ה
אדנ"י, שפך עולה חזן חסר ו'
ששים וחמש פחשבון אדנ"י,
בנבואה ס"ו, ס"ה פחשבון
אדנ"י, ותבה הרי ס"ו, ובמה היא
חזון? באות ו', בו נעשית
אספקלריה המאירה האדון שלה.

תקון ארבעים

בראשית, שמעי בת וראי והטי
אזנך וגומר, בראשית שם
שמע"י, שם ב"ת, שם רא"י,
שמע"י ש' מן בראשית, ב"ת שם
נודע בראש וסוף התבה, רא"י
שם נודע באמצע, כמו זה
בראשית, וכשתהיה עמו בחבור
כמו זה: יאהדונה", הוא אומר
לה ושכחי עמך ובית אביך, שעל
פן יעזב איש את אביו ואת אמו
ודבק באשתו והיו לבשר אחד,
כי הוא אדוניך והשתחוי לו, אדון
פל הארץ ודאי.

ומשום זה מצד של יהו"ה נקראת
האספקלריה המאירה,
וכשאדנ"י היא, בלי בעלה,
נקראת אספקלריה שאינה
מאירה, והנביאים מצד של
יהו"ה הם אספקלריה שמאירה,
ונביאים מצד של אדנ"י הם מן
האספקלריה שאינה מאירה,
שאלו מתנבאים רחמים, ואלו
מתנבאים דין, שהנבואה שקולה
לתורה שבכתב ולתורה שבעל
פה.

ובאותו זמן שנפתחים היכלות
הנבואה, כמה בעלי עתידות
יתעוררו בעולם, זהו שפתוב
ונבאו בניכם ובנותיכם וכו',

ועוד ויאמר אלהי"ם יהי אור דא נבואה
במראה, דאתמר בה (במדבר יב ו') במראה
אליו אתודע, ואיהי חזון דנביאיא, איהי חזון
וקודשא בריך הוא חוזה, דאיהו יהו"ה
אדנ"י, דהכי סליק חזן חסר ו' חמש ושתיין
פחשבון אדנ"י, בנבואה ס"ו, ס"ה פחשבון
אדנ"י, ותיבה הא ס"ו, (דף פ ע"א) ובמאי היא
חזון באת ו', ביה אתעבידת אספקלריאה
דנהרא אדון דילה.

תקונא ארבעין

בראשית, שמעי בת וראי והטי אזנך וגומר
(תהלים מה יא), בראשית תמן שמע"י,
תמן ב"ת, תמן רא"י, שמע"י ש' מן בראשית,
ב"ת תמן אשתמודע ברישא וסופא דתיבה,
רא"י תמן אשתמודע באמצעיתא, כגוונא דא
בר"אשית, וכד תהא בחבורא עמיה כגוונא
דא יאהדונה", איהו אמר לגבה ושכחי עמך
ובית אביך (שם), דעל פן יעזב איש את אביו
ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד (בראשית
ב כד), כי הוא אדוניך והשתחוי לו (תהלים מה
יב), אדון פל הארץ ודאי.

ובגין דא מסטרא דיהו"ה אתקריאת
אספקלריאה דנהרא, וכד איהי אדנ"י
בלא בעלה אתקריאת אספקלריאה דלא נהרא,
ונביאיא מסטרא דיהו"ה אינון מאספקלריאה
דנהרא, ונביאיא מסטרא דאדנ"י אינון
מאספקלריאה דלא נהרא, דאלין מתנבאין
רחמי, ואלין מתנבאין דינא, דנבואה איהי
שקילא לאורייתא דבכתב ולאורייתא דבעל
פה.

ובהוא זמנא דמתפתחין היכלין דנבואה,
כמה מארי דעתידות יתעורון

בעלמא, הדא הוא דכתיב (יואל ג א) ונבאו בניכם ובנותיכם וכו', וכמה

מֵאֲרֵי דְאוֹתוֹת, וּמֵאֲרֵי דְעֵתִידוֹת, מִמָּה דְהוּוּ
וְעֵתִידִין לְמַהוּי, מִמָּה דְהוּוּ מְסֻטְרָא דְמַחֲשָׁבָה
דְּאַתְמַר בְּהַּ יִשְׂרָאֵל עָלָה בְּמַחֲשָׁבָה, וּמַה
דְּעֵתִיד לְמַהוּי מְסֻטְרָא דְאִימָא עֲלָאָה, וְרִזָּא
דְּמִלָּה (קִהְלַת ג טו) מַה שְׁהִיָּה כְּבֵר הוּא, וְאַשְׁרֵי
לְהִיּוֹת כְּבֵר הִיָּה.

וּכְמַה מְאֲרֵי דְעֵינִין דְּאִינוּן חוּזִים וּנְבִיאֵי
יְתַעְרוּן בְּעֲלָמָא דְאִינוּן עֵינֵי יְהוּ"ה,
וּכְמַה מְאֲרֵי דְאוּדִינִין דְּתַמְן שְׁמִיעָה דְּאַתְמַר
בְּהוּן (יְחֻקָּאל א כד) וְאַשְׁמַע אֶת קוֹל כְּנַפְיָהֶם,
וּמְאֲרֵי דְאַנְפִּין דְּאַתְמַר בְּהוּן (שם ו) וְאַרְבַּעָה
פְּנִים וּגּוֹמֵר, וּמְאֲרֵי דְקָלִין, וּמְאֲרֵי דְדִבּוּרִין,
וּמְאֲרֵי דְרוּחָא דְקוּדְשָׁא, וּמְאֲרֵי דִיְדִין דְּאַתְמַר
בְּהוּן (שם ח) וְיָדֵי אָדָם וּגּוֹמֵר, וּמְאֲרֵי דְקוּמָה,
וּמְאֲרֵי דְאוֹת, וּמְאֲרֵי דְרִגְלִין דְּאַתְמַר בְּהוּן (שם
יד) וְהַחֲיּוֹת רְצוּא וְשׁוּב, בְּהֵוּא זְמַנָּא וַיִּכְבְּדֵל
אַלְהֵי"ם בֵּין הָאוּר וּבֵין הַחֶשֶׁךְ (בְּרַאשִׁית א ד), אֲלִין
אַיְנוּן נְבִיאֵי דְשִׁקְרָא, דְּאַתְמַר בְּהוּן (שְׁמוֹת ז
יא) וַיַּעֲשׂוּ גַם הֵם חֲרָטוּמֵי מְצָרִים וּגּוֹמֵר,
דְּאַפְרִישׁ לוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא מְנַבְיָאֵי קְשׁוּט.
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִי"ם יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹף הַמַּיִם וַיְהִי
מְבַדִּיל בֵּין מַיִם לְמַיִם (בְּרַאשִׁית א ז), הֲכָא
רִזָּא לְאַתְעַסְקָא בְּאוּרִייתָא דְבַעַל פְּהַ,
וְלֹא־אֶפְרָשָׁא בֵּין אֶסּוּר וְהֵתֵר, דְּאִינוּן מֵיִן מְתִיקָן,
וּמֵיִן מְרִירָן מְסֻטְרָא דְשִׁמְאֵלָא, וְלֹא יִכְלוּ
לְשַׁתּוֹת מַיִם מִמָּרָה כִּי מָרִים הֵם (שְׁמוֹת טו
כג). וּמְסֻטְרָא דִּימִנָּא וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם (שם
כד). וַאֲיְנוּן פְּגוּוּנָא דְדָם טְהוּר וְדָם נִדְהָ דְצָרִיף
לְאַפְרָשָׁא בִּינֵיהוּ, בְּגִין דְּהֵוּא זוּהָמָא דְהַטִּיל
נְחֹשׁ בְּחוּהָ גְרִים לְעַרְבָא מֵיִן דְּדִכְּוֵי עִם מֵיִן
דְּמִסְאָבוּ, וּבְגִין דָּא תְּקִינּוּ תְּקִנְהָ דָּא לְחוּבָה
לְאַפְרָשָׁא בִּינֵיהוּ, וְהֵוּא דְאַפְרִישׁ בִּינֵיהוּ דָּא רְקִיעַ דְּעַל רְאשֵׁי חִיוּן,
דְּאַתְמַר בֵּיהַ (יְחֻקָּאל א כב) וּדְמוֹת עַל רְאשֵׁי הַחַיָּה רְקִיעַ דָּא מְטַטְרוּן.

וּכְמַה בְּעֲלֵי אוֹתוֹת וּבְעֲלֵי עֵתִידוֹת
מִמָּה שְׁהִיּוּ וְעֵתִידִים לְהִיּוֹת, מִמָּה
שְׁהִיּוּ מְצַד הַמַּחֲשָׁבָה, שְׁנֹאמַר בְּהַּ
וַיִּשְׂרָאֵל עָלָה בְּמַחֲשָׁבָה, וּמַה
שְׁעֵתִיד לְהִיּוֹת מְצַד הָאֵם
הַעֲלִינָה, וְסוּד הַדְּבָר - מַה שְׁהִיָּה
כְּבֵר הוּא, וְאַשְׁרֵי לְהִיּוֹת כְּבֵר הִיָּה.
וּכְמַה בְּעֲלֵי עֵינִים, שְׁהֵם חוּזִים
וּנְבִיאִים, יְתַעְרוּרוּ בְּעוֹלָם, שְׁהֵם
עֵינֵי יְהוּ"ה, וּכְמַה בְּעֲלֵי אָזְנִים,
שְׁשֵׁם שְׁמִיעָה, שְׁנֹאמַר בְּהֵם
וְאַשְׁמַע אֶת קוֹל כְּנַפְיָהֶם, וּבְעֲלֵי
פְּנִים שְׁנֹאמַר בְּהֵם וְאַרְבַּעָה פְּנִים
וּגּוֹמֵר, וּבְעֲלֵי קוֹלוֹת, וּבְעֲלֵי
דְבּוּרִים, וּבְעֲלֵי רוּחַ הַקְּדוֹשׁ,
וּבְעֲלֵי יָדִים, שְׁנֹאמַר בְּהֵם וְיָדֵי
אָדָם וּגּוֹמֵר, וּבְעֲלֵי קוּמָה, וּבְעֲלֵי
אוֹת וּבְעֲלֵי רִגְלִים, שְׁנֹאמַר בְּהֵם
וְהַחֲיּוֹת רְצוּא וְשׁוּב, בְּאוֹתוֹ זְמַן
וַיִּכְבְּדֵל אֱלֹהִי"ם בֵּין הָאוּר וּבֵין
הַחֶשֶׁךְ, אֵלוּ הֵם נְבִיאֵי הַשֶּׁקֶר,
שְׁנֹאמַר בְּהֵם וַיַּעֲשׂוּ גַם הֵם
חֲרָטוּמֵי מְצָרִים וּגּוֹמֵר, שְׁהַפְרִידֵם
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּף הוּא מְנַבְיָאֵי הָאֱמֶת.
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִי"ם יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹף
הַמַּיִם וַיְהִי מְבַדִּיל בֵּין מַיִם לְמַיִם,
כְּאֵן הַסּוּד לְהַתְעַסֵּק בְּתוֹרָה
שְׁבַעַל פְּהַ וְלְהַפְרִיד בֵּין אֶסּוּר
וְהֵתֵר, שְׁהֵם מַיִם מְתוּקִים, וּמַיִם
מָרִים מְצַד הַשִּׁמְאֵל, וְלֹא יִכְלוּ
לְשַׁתּוֹת מַיִם כִּי מָרִים הֵם, וּמְצַד
הַיָּמִין וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם, וְהֵם כְּמוֹ
שְׁדָם טְהוּר וְדָם נִדְהָ שְׁצָרִיף
לְהַפְרִיד בִּינֵיהֶם, מִשׁוּם שְׁאוֹתָהּ
זוּהָמָה שְׁהַטִּיל נְחֹשׁ בְּחוּהָ, גְרָמָה
לְעַרְב מִי טְהוּרָה עִם מִי הַטְּמָאָה,
וּמִשׁוּם זֶה תְּקִינּוּ תְּקִנְהָ זוּ כְּחוּבָה
לְהַפְרִיד בִּינֵיהֶם, וְאוֹתוֹ שְׁהַפְרִיד
בִּינֵיהֶם, זֶה הַרְקִיעַ שְׁעַל רְאשֵׁי
הַחֲיּוֹת, שְׁנֹאמַר בּוּ וּדְמוֹת עַל
רְאשֵׁי הַחַיָּה רְקִיעַ, זֶה מְטַטְרוּן.

וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ וַיַּבְדֵּל וכו', (בראשית א ט)
 הַכָּא לִית מִיָּא מִסְטָרָא דְמִסְטָאבו, אֲלֵא מִיּוֹן מִסְטָרָא דְשְׂמַאלָא הוּוּ בְּעָאן
 לְאַתְגַּבְרָא, וּמִיּוֹן מִסְטָרָא דִּימִינָא הוּוּ בְּעָאן
 לְאַסְתְּלָקָא עֲלֵייהוּ, עַד דְּאֵלִין אֲמַרִּין אֲנֵן בְּעִינֵן
 לְמַהוּי קָדָם מְלַפָּא, וְאֵלִין אֲמַרִּין אֲנֵן בְּעִינֵן
 לְמַהוּי קָדָם מְלַפָּא, עַד דְּאֵתָא עֲמוּדָא
 דְּאֲמַצְעִיתָא וְאֲעִיל שְׁלָם בִּינֵייהוּ, וְקָשִׁיר לֹוֹן
 וְאַתְעֵבִיד שְׁקֶל (ג"א שְׁלָם) בִּינֵייהוּ, וְדָא
 מַחְלוּקַת לְשָׁם שְׁמַיִם, פְּגוּן לְאָה וְרַחֵל, דְּדָא
 בְּעָא לְאַתְחַבְרָא בְּבַעֲלָה, וְדָא בְּעָא לְאַתְחַבְרָא
 בְּבַעֲלָה, וְנָטִיל לֹוֹן יַעֲקֹב וְקָשִׁיר לֹוֹן בִּיה (ד ט)
 לְתַרְוֵייהוּ, פְּגִין דִּיהוּה קָא מַחְשַׁבְתָּ לְאָה
 בְּלַפָּה אִם יַעֲקֹב נָטִיל לְאַחְתֵּי נָטִיל לִי עֲשׂו
 חֵיבָא, וְהָכִי קָא חֲשִׁיבַת רַחֵל פְּגוּוֹנָא דָּא, פְּגִין
 דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לֹוֹן לְיַעֲקֹב
 תַּרְוֵייהוּ, וְשִׁזִּיב לֹוֹן מַהְהוּא חֵיבָא, וְאַתְחַבְּרוּ
 בְּצַדִּיקָא.

וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ וַיַּבְדֵּל וכו',
 כָּאן אִין מִים מְצַד הַשְּׂמַאלָה,
 אֲלֵא שְׁהַמִּים שְׂמַצְד הַשְּׂמַאלָה הִיוּ
 רוּצִים לְהַתְגַּבֵּר, וְהַמִּים שְׂמַצְד
 הַיְמִין הִיוּ רוּצִים לְהַתְעַלּוֹת
 עֲלֵיהֶם, עַד שְׂאֵלוּ אוּמְרִים אֲנוּ
 רוּצִים לְהִיּוֹת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, וְאֵלוּ
 אוּמְרִים אֲנוּ רוּצִים לְהִיּוֹת לְפָנֵי
 הַמֶּלֶךְ, עַד שְׂבָא הַעֲמוּד הָאֲמַצְעִי
 וְהַכְּנִיס שְׁלוֹם בִּינֵיהֶם, וְקָשִׁר
 אוֹתָם וַנַּעֲשֶׂה שְׁקֶל (שְׁלָם) בִּינֵיהֶם,
 וְזוּ מַחְלָקַת לְשָׁם שְׁמַיִם, כְּמוֹ לְאָה
 וְרַחֵל, שְׂזוּ רוּצָה לְהַתְחַבֵּר עִם
 בְּעֵלָה וְזוּ רוּצָה לְהַתְחַבֵּר עִם
 בְּעֵלָה, וְנָטִיל אוֹתָן יַעֲקֹב וְקָשִׁר
 אוֹתָן בּוֹ אֶת שְׂתִיחָן, מִשּׁוּם
 שְׁהִיתָה מַחְשַׁבְתָּ לְאָה בְּלַפָּה, אִם
 יַעֲקֹב נוֹשֵׂא אֶת אַחוֹתַי, נוֹשֵׂא
 אוֹתִי עֲשׂו הַרְשָׁע, וְכַךְ רַחֵל
 חֲשָׁבָה כְּזוּ, מִשּׁוּם זֶה הַקְּדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן אֶת שְׂתִיחָן לְיַעֲקֹב,
 וְהִצִּיל אוֹתוֹ מֵאוֹתוֹ הַרְשָׁע,
 וְהַתְחַבְּרוּ עִם הַצַּדִּיק.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָבָא, יוֹמָא חֲדָא הוּיִנֵן בְּבֵי
 מְדַרְשָׁא, וְשְׂאֵלוּ חַבְרִיאַ מַאי נִיהוּ
 דְּאָמַר רַבִּי עֲקִיבָא לְתַלְמִידוּי כְּשִׁתְּגִיעוּ לְאַבְנֵי
 שֵׁישׁ טְהוֹר אֶל תְּאֲמְרוּ מִים מִים שְׂמָא תִּסְפְּנוּ
 עֲצֻמְכֶם, שְׂנַאֲמַר (תְּהִלִּים קא ט) דּוֹבֵר שְׁקָרִים לֹא
 יִפּוֹן לְנַגְדַּ עֵינָי, (ג"א קָם סְבָא דְסָבִין עֲתִיקָא דְעֲתִיקוֹן,
 וְאָמַר רַבִּי רַבִּי מַאי נִיהוּ דְאָמַר רַבִּי עֲקִיבָא לְתַלְמִידוּי כְּשִׁתְּגִיעוּ
 לְאַבְנֵי שֵׁישׁ טְהוֹר אֶל תְּאֲמְרוּ מִים מִים שְׂמָא תִּסְפְּנוּ בְּעֲצֻמְכֶם,
 חֲדָא הוּא דְכְּתִיב דּוֹבֵר שְׁקָרִים לֹא יִפּוֹן לְנַגְדַּ עֵינָי, הָא
 כְּתִיב (בְּרַאשִׁית א ו) יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וְיִהִי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם
 לְמַיִם, וְעוֹד מַיִם עֲלוּיִנִים וּמַיִם תַּחְתּוֹנִים אֵית תַּמּוֹן, לְמַה אָמַר אֶל
 תְּאֲמְרוּ מִים מִים, אָמַר לִיה בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, סְבָא דְסָבִין לָךְ יֹאוֹת
 לְגַלְאָה רְזָא דָּא, דְלִית חַבְרִיאַ יְכַלִּין לְקוּיָא בִּיה עַל בּוֹרֵייה, אָמַר
 לִיה סְבָא דְסָבִין, רַבִּי רַבִּי בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, בּוֹדְאֵי אַבְנֵי שֵׁישׁ טְהוֹר
 אֵינֻן י' י', דְאֵינֻן חַד יו"ד עֲלָאָה מִן א, וְתַנְיָנָא יו"ד תַּמְאָה מִינָה,

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר: אָבָא, יוֹמָא חֲדָא
 הֵייתִי בְּבֵית הַמְּדַרְשָׁא, וְשְׂאֵלוּ
 הַחֲבֵרִים, מַה זֶה שְׂאֲמַר רַבִּי
 עֲקִיבָא לְתַלְמִידוּי, כְּשִׁתְּגִיעוּ
 לְאַבְנֵי שֵׁישׁ טְהוֹר, אֶל תְּאֲמְרוּ
 מִים מִים, שְׂמָא תִּסְפְּנוּ עֲצֻמְכֶם,
 שְׂנַאֲמַר דְּבַר שְׁקָרִים לֹא יִפּוֹן לְנַגְדַּ
 עֵינָי? [ג"א. קָם וְזוּן הַקְּנִיס, עֲתִיק הַשְּׂתִיקוּם,
 וְאָמַר: רַבִּי רַבִּי, מַה הוּא שְׂאֲמַר רַבִּי עֲקִיבָא לְתַלְמִידוּי
 כְּשִׁתְּגִיעוּ לְאַבְנֵי שֵׁישׁ טְהוֹר אֶל תְּאֲמְרוּ מִים מִים
 שְׂמָא תִּסְפְּנוּ בְּעֲצֻמְכֶם, זֶהוּ שְׂכֻתוֹב דְּבַר שְׁקָרִים לֹא
 יִפּוֹן לְנַגְדַּ עֵינָי, חֲרִי כְּתוּב (בְּרַאשִׁית א ו) יְהִי רְקִיעַ
 בְּתוֹךְ הַמַּיִם וְיִהִי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לְמַיִם, וְעוֹד מַיִם
 עֲלוּיִנִים וּמַיִם תַּחְתּוֹנִים יֵשׁ שָׁם, לְמַה אָמַר אֶל תְּאֲמְרוּ
 מִים מִים? אָמַר לוֹ הַמְּנַרְהָה הַקְּדוּשָׁה: וְזוּן הַקְּנִיס,
 לָךְ נָאָה לְגַלוֹת הַסּוּד הַזֶּה, שְׂאִין הַחֲבֵרִים יְכוּלִים
 לְעַמְד בּוֹ עַל בְּרִין. אָמַר לוֹ וְזוּן הַקְּנִיס: רַבִּי רַבִּי,
 מְנַרְהָה הַקְּדוּשָׁה, בּוֹדְאֵי אַבְנֵי שֵׁישׁ טְהוֹר י' י',
 שְׂהוּן אַחַר יו"ד עֲלוּנָה מִן א, וְהַשְּׂנֵה יו"ד תַּחְתּוֹנָה
 מִמְּנַרְהָה, וְכָאן אִין טְמָאָה אֲלֵא אַבְנֵי שֵׁישׁ טְהוֹר, וְאִין
 הַפְּרָשָׁה בֵּין מַיִם לְמַיִם, שְׂהַכֵּל יְהוּד אַחַר, שְׂאֵלוּ הֵם

מועד של עין חמיים, שהוא ו כאמנע של א, שנאמר
בו ולקח גם מעין חמיים ואכל וחי לעלם, אבל האילן
של עין הדעת למטה. בין כך הגה זקן
הזקנים, עתיק העתיקים, יורד
ואומר להם: חכמים, בפה
עסקתם? אמרו לו: ודאי בזה
שאמר רבי עקיבא לתלמידיו,
כשתגיעו לאבני שיש טהור אל
תאמרו מים מים. ואמר להם:
ודאי סוד עליון יש כאן, והרי
פרשוה בלשיבה העליונה, וכדי
שלא תטעו ירדתי אליכם, כדי
שיתגלה הסוד הזה ביניכם,
שהוא סוד עליון טמיר מבני
האדם (הדור).

בנדאי אבני שיש טהור הן י י,
שמהם יוצאים מים זפים, והם
רמוזים באות א, בראש ובסוף י
י, ו' שהוא נטוי ביניהם, הוא עץ
החיים, מי שאוכל ממנו, וחי
לעלם.

ואלו שני היודים הם רמוזים
בויצר, והם שתי יצירות, יצירה
של עליונים ויצירה של
תחתונים, והם חכמה בראש
וחכמה בסוף, תעלומות חכמה,
ודאי הם תעלומות מהחכמה
העליונה (שהיא) תחת הפתר
העליון.

והם כנגד שתי עינים, שבהם שתי
דמעות יורדות לים הגדול, ולמה
ירדו? משום שהתורה, משני
לוחות הללו היה מוריד משה
לישראל, ולא זכו, ונשברו ונפלו,
וזה גרם לאבדן של בית ראשון
ושני, ולמה נפלו? משום שפרח
מהם ו', שהיא ו' מן ויצר.

ונתן להם אחרים מצד של עץ
הדעת טוב ורע, שמשם נתנה
תורה באסור והתר, מימין חיים
ומשמאל מיתה, ומשום זה אמר
רבי עקיבא לתלמידיו, כשתגיעו
לאבני שיש אל תגידו מים מים,
ואל תהיו שוקלים אבני שיש

והכא לית טומאה אלא אבני שיש טהור, ולית הפרשה בין מים
למים, דכלא יחודא חדא, דאלין אינון מסטרא דאילנא דחי דאיהו
ו באמצעיתא דא, דאתמר ביה ולקח גם מעין חמיים ואכל וחי
לעולם, אבל אילנא דעין הדעת לתתא). אדהכי הא סבא
דסבין עתיקא דעתיקין קא נחית ואמר לון,
רבנן במאי עסקיתו, אמרו ליה ודאי בהאי
דאמר רבי עקיבא לתלמידיו כשתגיעו לאבני
שיש טהור אל תאמרו מים מים, ואמר לון
ודאי רזא עלאה אית הכא, והא אוקמוה
במתיבתא עלאה, ובגין דלא תטעון נחיתנא
לכון, בגין דיתגלי רזא דא ביניכו דאיהו רזא
עלאה טמירא מבני נשא (נ"א דרא).

בנדאי אבני שיש טהור אינון י י,
מיין דכין נפקין, ואינון רמיזין באת
א רישא וסופא י י, ו' דאיהו נטוי בינייהו
איהו עץ חיים, מאן דאכל מניה וחי לעולם.
ואין תרין יודין אינון רמיזין בויצר,
ואינון תרין יצירות יצירה דעלאין
ויצירה דתתאין, ואינון חכמה בראש וחכמה
בסוף, תעלומות חכמה, ודאי אינון תעלומות
מחכמה עלאה (דאיהו) דתחות פתר עלאה.

ואינון לקבל תרין עינין, דבהון תרין דמעין
נחתין בימא רבא ואמאי נחתו, בגין
דאורייתא מתרין לוחין אלין הוה משה נחית
לון לישראל, ולא זכו ואתברו ונפלו, ודא
גרים אבודא דבית ראשון ובית שני, ואמאי
נפלו, בגין דפרח ו' מינייהו דאיהו ו' מן
ויצר.

והיב לון אחרנין מסטרא דעין הדעת טוב
ורע, דמתמן אתיהיבת אורייתא
באסור והתר, מימינא חיי ומשמאלא מיתה,
ובגין דא אמר רבי עקיבא לתלמידיו כשתגיעו
לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים, ולא

טְהוּר לְאֲבָנִים אַחֲרוֹת, שֶׁהֵן חַיִּים
וּמִיתָה, שְׁשֵׁם לֵב חֶכֶם לִימִינוּ שֶׁל
אָדָם, וְלֵב כְּסִיל לְשִׂמְלוֹ, וְלֹא
עוֹד, אֲלֵא אַתֶּם תִּסְכְּנוּ עֲצַמְכֶם,
מִשּׁוּם שֶׁהָאֲבָנִים הִלְלוּ שֶׁל עֵץ
הַדְּעַת טוֹב וְרַע הֵן בְּפִרּוֹד, וְאֲבָנֵי
הַשֵּׁשׁ טְהוּר הִלְלוּ הֵן בִּיחּוּד, בְּלִי
פִרּוֹד כָּלֵל, וְאִם תֹּאמְרוּ שֶׁהָרִי
הִסְתַּלַּק מֵהֶם עֵץ הַחַיִּים וְנִפְלוּ
וַיֵּשׁ בִּינֵיהֶן פִּרּוֹד - דִּבְרֵי שְׁקָרִים
לֹא יִכּוֹן לִנְגַד עֵינַי, שֶׁהָרִי אֵין שֵׁם
פִּרּוֹד לְמַעְלָה, וְאֵלוֹ שְׁנֹשְׁבָרוֹ,
מֵאוֹתָם (כַּלִּים) הָיוּ. בָּאוּ לְנִשְׁק
אוֹתוֹ, פָּרַח וְהִסְתַּלַּק מֵהֶם.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כָּל אוֹתָם הַמְתִּים
שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל יַחֲיוּ וַיִּקְוֹמוּ
בְּרֵאשׁוֹנָה לְזִמְנֵי שִׁיחִיהֶם הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא אֵת הַמְתִּים, מִשּׁוּם
שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִתְעוֹרֵר
עֲלֵיהֶם. זֶהוּ שְׁכָתוּב יַחֲיוּ מִתִּיד
נִבְלַתִּי יְקוּמוּן, יַחֲיוּ מִתִּיד - אֵלוֹ
הֵם שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, נִבְלַתִּי
יְקוּמוּן - אֵלוֹ שְׁבָאֲרֵץ נִכְרִיָּה,
שֶׁלֹּא כְתוּב בָּהֶם תַּחֲיָה אֲלֵא
קִימָה, שֶׁהָרִי רוּחַ הַחַיִּים לֹא
תִשְׁרָה עֲלֵיהֶם אֲלֵא בְּאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל, וּמִשּׁוּם כִּף כְּתוּב בָּהֶם
יַחֲיוּ. נִבְלַתִּי יְקוּמוּן, אֵלוֹ שְׁבַחְרוּץ,
יִבְרָא הַגּוֹף שֶׁלֵּהֶם וַיִּקְוֹמוּ, גּוֹף
בְּלִי רוּחַ, וְאַחַר כֵּן יִתְגַּלְּגְלוּ
מִתַּחַת הַעֶפֶר עַד שֶׁיִּגְיְעוּ לְאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל, וְשֵׁם יִקְבְּלוּ נִשְׁמָה, וְלֹא
בְּרִשׁוֹת אַחֲרָת, כְּדִי שִׁיתְקַיְמוּ
בְּעוֹלָם כְּרֵאוּי.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר: בֵּא וּרְאֵה,
בְּשַׁעֲהַ שְׁעֵתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְהַחְיֹת אֵת הַמְתִּים, כָּל אוֹתָן
נִשְׁמוֹת שִׁיתְעוֹרְרוּ, כָּלֶם יְקוּמוּ
בְּאוֹתוֹ דְמוּת מִמֶּשׁ שֶׁהָיוּ בְּעוֹלָם
הַזֶּה, וּמוֹרִיד אוֹתָן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא וְקוֹרֵא לָהֶם בְּשִׁמוֹת, זֶהוּ
שְׁכָתוּב לְכֻלָּם בְּשֵׁם יִקְרָא. וְכָל

תְּהוּוֹן שְׁקִילִין אֲבָנֵי שֵׁשׁ טְהוּר לְאֲבָנִים
אַחֲרֵינֵן, דַּאיִנוּן חַיִּי וּמִיתָה, דְתַמְן לֵב חֶכֶם
לִימִינוּ (קהלת י ב) דְּבַר נֶשׁ, וְלֵב כְּסִיל
לְשִׂמְלוֹ (שם), וְלֹא עוֹד אֲלֵא אַתֶּם תִּסְכְּנוּ
עֲצַמְכֶם, בְּגִין דְּאֵלִין אֲבָנִין דְּעֵץ הַדְּעַת טוֹב
וְרַע אֵינוּן בְּפִרּוֹדָא, וְאֵלִין אֲבָנֵי שֵׁשׁ טְהוּר
אֵינוּן בִּיחּוּדָא בְּלֵא פִרּוֹדָא כָּלֵל, וְאִם תֹּאמְרוּ
דְּהָא אִסְתַּלַּק עֵץ הַחַיִּים מִנֵּיהוּ וְנִפְלוּ וְאֵית
פִּרּוֹדָא בִּינֵיהוּ, דְּוִבְרֵי שְׁקָרִים לֹא יִכּוֹן לִנְגַד
עֵינַי (תהלים קא ז), דְּהָא לֵית תַּמְן פִּרּוֹדָא לְעֵילָא,
וְאֵלִין דְּאִתְבְּרוּ מֵאֵינוּן (מְאִינֵן) הָווּ, אַתּוּ לְנִשְׁקָא
לִיהַ פָּרַח וְאִסְתַּלַּק מִנֵּיהוּ.

אָמַר (דף פא ע"א) רַבִּי יִצְחָק כָּל אֵינוּן מְתִים
דְּאֶרְעָא דִּישְׂרָאֵל, יַחֲיוּן וַיִּקְוֹמוּן
בְּקִדְמִיתָא לְעֵידֵן דִּיחֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
מִיתָא, בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִתְעַר עֲלֵיהוּ,
הָדָא הוּא דְכְּתִיב (ישעיה כו יט) יַחֲיוּ מִתִּיד נִבְלַתִּי
יְקוּמוּן, יַחֲיוּ מִתִּיד אֵלִין אֵינוּן דְּאֶרְעָא
דִּישְׂרָאֵל, נִבְלַתִּי יְקוּמוּן אֵלִין אֵינוּן דְּבְּאֶרְעָא
נוֹכְרָאָה, דְּלֹא כְּתִיב בְּהוּ תַּחֲיָה אֲלֵא קִימָה,
דְּהָא רוּחַא דְּחַיִּי לֹא תִשְׁרִי עֲלֵיהוּ אֲלֵא בְּאֶרְעָא
דִּישְׂרָאֵל, וּבְגִין כִּף כְּתִיב בְּהוּ יַחֲיוּ, נִבְלַתִּי
יְקוּמוּן אֵלִין דְּלִבְרֵי, יִתְבְּרִי גּוּפָא דְּלֵהוּן וַיִּקְוֹמוּן
גּוּפָא בְּלֵא רוּחָא, וְלִבְתֵּר יִתְגַּלְּגְלוּן מִתַּחַת
עֶפְרָא עַד דְּמָטוּ לְאֶרְעָא דִּישְׂרָאֵל, וְתַמְן
יִקְבְּלוּן נִשְׁמָתָא וְלֹא בְּרִשׁוֹ אַחֲרָא, בְּגִין
דִּיתְקַיְמוּן בְּעֵלְמָא כְּדָקָא חַזִּי.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, תָּא חַזִּי, בְּשַׁעֲתָא דְזָמִין
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַחֲיָא מִיתָא, כָּל
אֵינוּן נִשְׁמָתִין דִּיתְעוֹרוּן, כְּלֵהוּן יְקוּמוּן בְּהוּא
דִּיוֹקְנָא מִמֶּשׁ דִּהוּוּ בְּהָאֵי עֵלְמָא, וְנַחֲתִית לִוּן
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְקָרָא לִוּן בְּשִׁמְהוּן, הָדָא
הוּא דְכְּתִיב (ישעיה מ כו) לְכֻלָּם בְּשֵׁם יִקְרָא, וְכָל

נִשְׁמָתָא תִיעוּל לְדוּכְתָהָא,

נשמה תפנס למקומה, ויעמדו בקיום בעולם כראוי, ואז יהיה העולם שלם, ועל אותו זמן כתוב וחרפת עמו יסיר, זה יצר הרע שמחשיף פני האדם ושולט בו.

אמר רבי חזקיה: אם תאמר שכל הגופות של העולם יקומו ויתעוררו מן העפר, אותם גופים שננטעו בנשמה אחת מה יהיה מהם? אמר רבי יוסי, אותם גופים שלא זכו ולא הצליחו, הרי הם כלא היו, כמו שהיו עץ יבש בעולם הזה, כך גם באותו הזמן, והגוף האחרון יקום, אותו שננטע והצליח ונטע שרשיו כראוי, ועל אותו הגוף האחרון כתוב והיה כעץ שתול על פלגי מים, שעשה פרות ונטע שרשים והצליח כראוי, ועל אותו הגוף בראשון כתוב והיה כערער בערבה ולא יראה כי יבא טוב. כי יבא טוב, זו תחית המתים.

ומאיר אותו האור שעתיד להאיר לצדיקים, שהיה גנוז לפניו מיום שנברא העולם, זהו שכתוב וירא אלהים את האור כי טוב, בו עתיד הקדוש ברוך הוא להחיות מתים, זהו שכתוב וזרחת לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא, ואז יתגבר הטוב בעולם, ואותו שנקרא רע יעבר מן העולם, ואז אותם גופות ראשונים יהיו כלא היו.

אמר רבי יצחק: עתיד הקדוש ברוך הוא להריק על אותם גופות רוחות. אם זכו בהם, יקומו לעולם כראוי, ואם לא, יהיו אפר תחת רגלי הצדיקים. זהו שכתוב ורבים מישני אדמת עפר קיצו וגומר.

אמר רבי אלעזר: וזה מי שהסתלק מן העולם טרם שהגיעו ימיו לעשרים שנים,

ויקומו בקיומא בעלמא כדקא חזי, וכדין יהא עלמא שלים, ועל ההוא זמנא פתיב (שם כה ח) וחרפת עמו יסיר, דא יצר הרע דאחשיף אפי דבר נש ושליט ביה.

אמר רבי חזקיה, אי תימא דכל גופין דעלמא יקומו ויתערו מן העפר, אינון גופין דאתנטעו בנשמתא חדא מה תהא מנייהו, אמר רבי יוסי אינון גופין דלא זכו ולא אצלחו הרי אינון פלא הו, כמה דהו עץ יבש בהאי עלמא, הכי נמי בההוא זמנא, וגופא בתראה יקום, ההוא דאתנטע ואצלח ונטע שרשוי כדקא יאות, ועל ההוא גופא בתראה פתיב (תהלים א ג) והיה כעץ שתול על פלגי מים, דעבד אבין ונטע שרשין ואצלח כדקא יאות, ועל ההוא גופא קדמאה פתיב (ירמיה יז 1) והיה כערער בערבה ולא יראה כי יבא טוב, כי יבא טוב דא תחיית המתים.

ואתנהיר ההוא נהורא דזמין לאנהרא לצדיקיא, דהוה קמיה גניז מיומא דאתברי עלמא, הדא הוא דכתיב (בראשית א ד) וירא אלהים את האור כי טוב, ביה זמין קודשא בריך הוא לאחיא מיתיא, הדא הוא דכתיב (מלאכי ג ב) וזרחת לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא, וכדין יתגבר טוב בעלמא, וההוא דאתקרי רע יתעבר מעלמא, וכדין אינון גופין קדמאין ליהו כלא הו.

אמר רבי יצחק זמין קודשא בריך הוא לארקא על אינון גופין רוחין, אי זכו בהו יקומו לעלמא כדקא יאות, ואם לאו יהו קטמא תחות רגליהו דצדיקיא, הדא הוא דכתיב (דניאל יב ב) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו וגומר.

אמר רבי אלעזר והאי מאן דאסתלק מעלמא עד לא מטון יומי לעשרין

מאיזה מקום נענש? משום (שהיה משלש עשרה שנים ומעלה), שהרי משלש עשרה ומטה אינו בר ענש, אלא בחטאו של אביו, אבל משלש עשרה ומעלה מה הוא? אמר לו הקדוש ברוך הוא, חס עליו שימות זכאי, ונותן לו שכר טוב באותו העולם, ולא ימות חייב שיענש באותו העולם, והרי פרושה.

אמר לו: אם הוא רשע ולא הגיע ימיו לעשרים שנים מה הוא? פיון שהסתלק מן העולם במה הוא ענשו? אמר לו: בזה התקיים - ויש נספה בלא משפט, שכשענש יורד לעולם, אותו שפוגש באותו המשחית נענש, שלא השגיחו עליו מלמעלה, ועליו כתוב עונותיו ילפדונו את הרשע. את - לרבות מי שלא הגיעו ימיו להענש, עונותיו ילפדונו, ולא בית הדין שלמעלה, ובחבלי חטאתו יתמד, ולא בית הדין שלמטה.

תקון אחר וארבעים

בראשית, שם תשר"י, וזו זרוע שניה, יום השני, יש"ת חשף סתרו. נשארה ר', היא ראש השנה, ושם הבדלה בין טוב ורע, ובראש השנה המלך הוא דין, וכל הספירות נקראו דינים ומשפטים מצדו, וכל צבא השמים עומדים עליו מימינו ומשמאלו, אלו מימינים לכף זכות, ואלו משמאילים לכף חובה, וכשיתעוררו ישראל עם שופרות, ומעלים לשם את השכינה, שהיא תרועת מלך כעשרה שופרות, משום שהיא אינה עולה פחות מעשרה, באותו זמן ויהי מבדיל בין מים למים, מפריד הקדוש ברוך הוא בין אלו שמימינים לכף זכות, ובין אלו

שנין, מאן אתר אתענש, בגין (דהוי מתליסר שנין ולעילא) דהא מתליסר ולתתא לאו בר ענשא הוא אלא בחטאה דאבוי, אבל מתליסר ולעילא מהו, אמר ליה, קודשא בריך הוא חס עליה דלימות זכאה, ויהיב ליה אגר טב בההוא עלמא, ולא ימות חייב דיתענש בההוא עלמא, והא אוקמוה.

אמר ליה אי חייבא הוא ולא מטון יומי לעשרין שנין מהו, פיון דאסתלק מעלמא במאי הוא עונשיה, אמר ליה בדא אתקיים ויש נספה בלא משפט (משלי יג כג), דכד ענשא נחית לעלמא איהו דאערע בההוא מחבלא אתענש, דלא אשגחו עליה מלעילא, ועליה פתיב (משלי ה כב) עונותיו ילפדונו את הרשע, את לאסגאה מאן דלא מטון יומי לאתענשא, עונותיו ילפדונו ולא פי דינא דלעילא, ובחבלי חטאתו יתמד (שם) ולא פי דינא דלתתא.

תקונא חד וארבעין

בראשית תמן תשר"י, ודא דרועא תניינא יום תניינא, יש"ת חשף סתרו (תהלים יח יב). (דף פא ע"ב) אשתאר ר' איהי רא"ש השנה ותמן הבדלה בין טוב לרע, ובראש השנה מלכא איהו דין, וכל ספירן אתקריאו דינין ומשפטין מסטריה, וכל צבא השמים קיימין עליה מימיניה ומשמאליה, אלין מימינין לכף זכות, ואלין משמאילין לכף חובה, וכד ישראל יתערוך בשופרות, וסלקין תמן לשכינתא דאיהי תרועת מלך כעשרה שופרות, בגין דאיהי לא סלקא פחות מעשרה, בההוא זמנא ויהי מבדיל בין מים למים (בראשית א ו), אפריש קודשא בריך הוא בין אלין דמימינים לכף זכות, ובין אלין דמשמאילים

שֶׁמִשְׁמַאֲלִים לְכַף חוֹבָה, וְנֶאֱמַר
הַבְּדִלוּ מִתּוֹךְ הַעֲדָה הַזֹּאת וְאֶכְלָה
אוֹתָם כְּרָגַע.

וְעַל הַתְּשֵׁרֵי הַזֶּה נֶאֱמַר בְּתִשְׁרֵי
נִבְרָא הָעוֹלָם, וְשֵׁם שַׁבַּת שְׁנִיָּה
מֵאוֹתָן שֶׁבַע שַׁבְּתוֹת, (וְשֵׁם בַּת שֵׁשׁ,
בַּת מֵאלוֹ הַשֵּׁשׁ), וְחַמְשָׁה רְקִיעִים,
וְשֵׁשִׁי שָׁמַיִם, הֵם כְּנֶגֶד שֵׁשֶׁת יָמֵי
בְּרֵאשִׁית, וּבְכָלֶם אָמַר טוֹב, פָּרַט
לְיוֹם הַשְּׁנִי, מִשּׁוּם שֶׁאֵין בְּתִשְׁרֵי
א' לְהַשְׁלִים לְבְּרֵאשִׁית, מִשּׁוּם
שֶׁהַסְּתֵלֵק בְּחֵטְאוֹ שֶׁל אָדָם,
וּמִשּׁוּם כִּף הַצָּפוֹן הוּא פְּגוּם,
וּמִשּׁוּם זֶה מִצָּפוֹן תִּפְתַּח הָרָעָה,
עַד שֶׁמִּשְׁתַּלֵּם, וְכִמּוֹ שֶׁאֲבָרְהֶם
שֶׁהוּא יָמִין, יוֹם הָרֵאשׁוֹן שֶׁבוֹ
כְּלוּלוֹת וְתַלְוִיּוֹת מֵאֲתֵימ אַרְבָּעִים
וְשִׁמּוֹנָה מְצוּוֹת עֲשֵׂה, כִּף גַּם
מִיִּצְחָק, שֶׁהוּא כְּמוֹ הַיּוֹם הַשְּׁנִי,
תַּלְוִיּוֹת בּוֹ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁשִׁים
וְחֲמֵשׁ מְצוּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, יוֹם
הַשְּׁלִישִׁי בּוֹ הַכֹּל כְּלוּל, וּמִמֶּנּוּ
תַּלְוִיּוֹת מְצוּוֹת עֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה
כְּעֲנָבִים בְּאֶשְׁכּוֹל.

תקון ארבעים ושנים

בְּרֵאשִׁית, שֵׁם אִישׁ, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ
וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם, וְזֶה הַיּוֹם
הַשְּׁלִישִׁי, שֶׁהָרִי שֶׁלֹּשָׁה אֲמָנִים
הָיָה עַד פֶּאֶן. הַיּוֹם הָרֵאשׁוֹן וְהַיּוֹם
הַשְּׁנִי וְהַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, כָּל אֶחָד
הוֹצִיא אֶת אֲמָנוֹתָו. הַיּוֹם הָרֵאשׁוֹן
אָמַר לוֹ אוֹתוֹ אֲמֹן מִפְּלֵא
וּמִכֶּסֶה, שֶׁהוּא אִי"ן, הַכּוֹלֵל שְׁלֹשׁ
סְפִירוֹת, א' פֶּתֵר, י' חֲכָמָה, ו' בִּינָה,
וְה' אוֹתִיוֹת מִנְצַפ"ךְ
מִהָעוֹלָם הֵבֵא הֵם כְּנֶגֶד ה'
הַעֲלִינָה.

אָמַר לְכָל אֶחָד מִשְׁלֹשַׁת הַיָּמִים
שֶׁיוֹצִיא אֲמָנוֹתוֹ, אָמַר לְיוֹם
הָרֵאשׁוֹן יְהִי אוֹר, מִיַּד הוֹצִיא
אֲמָנוֹתוֹ וְעֲשֵׂה אוֹתָהּ, זֶהוּ שֶׁכְּתוּב
וְיְהִי אוֹר, וְהָרִי פִּרְשׂוּהוּ שֶׁאֵין
הָיָה אֶלָּא עַל יְדֵי עֲשֵׂה, א' מִן אִי"ן שֶׁהָיָה פּוֹרֵחַ בְּאוֹר הוֹצִיא אוֹר, י' הוֹצִיא רְקִיעַ, ו' מִן אִין

לְכַף חוֹבָה, וְאֶתְמַר (בַּמְדַּבֵּר יז כב) הַבְּדִלוּ מִתּוֹךְ
הַעֲדָה הַזֹּאת וְאֶכְלָה אוֹתָם כְּרָגַע.

וְעַל הַיּוֹם הַשְּׁשִׁירִי אֶתְמַר בְּתִשְׁרֵי נִבְרָא הָעוֹלָם,
וְתִמְזַן שַׁבַּת תְּנַיִינָא מֵאֲלִין שֶׁבַע שַׁבְּתוֹת,
(נ"א וְתִמְזַן בַּת שִׁית בַּת מֵאֲלִין שִׁית), וְחַמְשָׁה רְקִיעִין,
וְשִׁתִּיתָאָה שָׁמַיִם, אֵינּוֹן לְקַבֵּל שִׁית יוֹמֵי
בְּרֵאשִׁית, וּבְכָלֶהוּ אָמַר טוֹב, בַּר מִיּוֹמָא
תְּנַיִינָא, בְּגִין דְּלִית בְּתִשְׁרֵי א' לְאֶשְׁלָמָא
בְּרֵאשִׁית, בְּגִין דְּאֶסְתַּלַּק בְּחוֹבָה דְּאָדָם, וּבְגִין
דְּאֶצְפוֹן אִיהוּ פְּגִים, וּבְגִין דְּאֶמְצָפוֹן תִּפְתַּח
הָרָעָה (יְרִמְיָה א יד), עַד דְּאֶשְׁתַּלִּים, וְכִמְהַ
דְּאֶבְרָהֶם דְּאִיהוּ יְמִינָא יוֹמָא קְדַמָּאָה בֵּיה
כְּלִילָן וְתַלְיִין מֵאֲתָן וְאַרְבָּעִין וְתִמְנִינָא פְּקוּדִין
דְּעֲשֵׂה, הֵכִי נָמִי מִיִּצְחָק דְּאִיהוּ כְּגוֹוֹנָא דְּיוֹמָא
תְּנַיִינָא תַלְיִין בֵּיה שֵׁס"ה מְצוּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה,
יוֹמָא תַלְיִיתָאָה בֵּיה כְּלִיל כְּלֵא, מִנְיָה תַלְיִין
פְּקוּדִין דְּעֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה, כְּעֲנָבִין בְּאֶתְכַפְּלָא.
תְּקוּנָא אַרְבָּעִין וְתַרְיִין

בְּרֵאשִׁית תִּמְזַן אִישׁ, דְּאֶתְמַר בֵּיה (בְּרֵאשִׁית כה כז)
וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם, וְדָא יוֹמָא
תַלְיִיתָאָה, דְּהָא תַלְתָּא אוֹמְנִין הוּוּ עַד הַכָּא, יוֹמָא
קְדַמָּאָה וְיוֹמָא תְּנַיִינָא וְיוֹמָא תַלְיִיתָאָה, כָּל חַד
אַפִּיק אוֹמְנוּתִיהּ, יוֹמָא קְדַמָּאָה אָמַר לִיהּ הֵהוּא
אֲמֹן מוּפְלֵא וּמְכוּסָה דְּאִיהוּ אִי"ן, כְּלִיל תַלְתָּא
סְפִירָן א' פֶּתֵר י' חֲכָמָה ו' בִּינָה, וְה' אֲתוּוֹן
מִנְצַפ"ךְ מֵעֲלָמָא דְּאֶתִי אֵינּוֹן לְקַבֵּל ה' עֲלָאָה.
אָמַר לְכָל אֶחָד מִתַּלְתָּא יוֹמִין דִּיִּפִּיק
אוֹמְנוּתִיהּ, אָמַר לְיוֹמָא קְדַמָּאָה יְהִי אוֹר
מִיַּד אַפִּיק אוֹמְנוּתִיהּ וְעֵבִיד לִיהּ, הֵדָּא הוּא
דְּכְתִיב (שם א א) וַיְהִי אוֹר, וְהָא אוֹקְמוּהוּ דְּלִית
הוּיָהּ אֶלָּא עַל יְדֵי עֲשֵׂה, א' מִן אִי"ן דְּהוּיָהּ
פֶּרַח בְּאוֹרֵי אַפִּיק אוֹר, י' אַפִּיק רְקִיעַ, ו' מִן
הוּיָהּ אֶלָּא עַל יְדֵי עֲשֵׂה, א' מִן אִי"ן שֶׁהָיָה פּוֹרֵחַ בְּאוֹר הוֹצִיא אוֹר, י' הוֹצִיא רְקִיעַ, ו' מִן אִין

הוציא יבֿשָׁה. זהו שִׁפְתּוֹב ויאמר
אלהי"ם יְקוּוּ הַמַּיִם מִתַּחַת
הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד וְתִרְאֶה
הַיַּבֶּשָׁה. ויאמר אלהי"ם יְקוּוּ
הַמַּיִם, כָּאֵן כַּמָּה מְצוּוֹת, מְצוּוֹת
הַיַּחֲדוּד וּמְצוּוֹת פְּרִיָּה וּרְבִיָּה. מְצוּוֹת
הַיַּחֲדוּד שֶׁהֵיא יְקוּוּ הַמַּיִם,
מִתְּפַנְסִים הַיַּחֲדוּד שֶׁל כָּל סְפִירָה
וּסְפִירָה לְמְקוֹם אֶחָד, שֶׁהֵיא
הַפְּנוּס שֶׁל הַפֶּל, אֶל מְקוֹם אֶחָד,
שֶׁהוּא מְקוּוֹה יִשְׂרָאֵל יְהו"ה.

הַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי שִׁמְעַת יִשְׂרָאֵל
יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ יְהו"ה אֶחָד,
וְיְהו"ה הוּא נִקְרָא מְקוֹם, וְהָרִי
פְּרֻשָׁה בְּעַלֵּי הַמִּשְׁנָה, שֶׁהַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא נִקְרָא מְקוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם,
וְאֵין הָעוֹלָם מְקוּמוֹ, כְּמוֹ כֵּן י'
עֶשֶׂר פְּעֻמִּים הוּא ק' מִן מְקוֹם,
ה"ה חֲמֵשׁ פְּעֻמִּים, כָּל אֶחָד וְאֶחָד
עוֹלָם עֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ עֶשְׂרִים
וְחֲמֵשׁ, כְּחֻשְׁבוֹן אוֹתוֹת הַיַּחֲדוּד,
שְׁתֵּי הַפְּעֻמִּים שֶׁמִּיחָדִים שִׁמְעַת
יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם שֵׁשׁ תְּבוּלוֹת, שֶׁבְּהֵן
עֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ עֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ
אוֹתוֹת. אִם כֵּן, מַה זֶה ק'? מַה
בְּרֻכּוֹת שֶׁחֵיב אָדָם לְבָרֵךְ אֶת
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָל יוֹם, נִשְׁאָר
ו', שֵׁשׁ פְּעֻמִּים שֵׁשׁ עוֹלָם
שְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ, כְּחֻשְׁבוֹן כְּנָפִי
הַשְּׂרָפִים, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם שְׂרָפִים
עֲמִדִּים מִמַּעַל ל"ו, וְהַכְּנָפִים
הִלְלוּ תְּלוּיוֹת מו', שֶׁהוּא שֵׁשׁ
הַתְּבוּלוֹת שֶׁל הַיַּחֲדוּד, וְבוֹ עוֹלָם
אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתוֹת שֶׁבְּהֵן
נִבְרְאוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ. תְּמַצָּא
שֶׁמְקוּוֹם עוֹלָה יְהו"ה בְּחֻשְׁבוֹן
כְּמוֹ זֶה: י' ק', ה"ה כ"ה כ"ה, ו'
ל"ו, עוֹלָה הַפֶּל מֵאָה שְׁמוֹנִים
וְשֵׁשׁ כְּחֻשְׁבוֹן מְקוּוֹם, וְבוֹ פְּקוּוֹ
פְּלִילִיָּה, וְבוֹ קפ"ו תְּהוּמוֹת בְּלָב
יָם.

בְּשֵׁם הַזֶּה שֶׁהוּא יְהו"ה, צְרִיף
לְכַנֵּס אֶת דְּרָגוֹת הַיַּחֲדוּד וְלַהֲכַלִּיל
בוֹ עֶשֶׂר סְפִירוֹת כְּמוֹ זֶה: יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, שֶׁהֵן עֶשֶׂר סְפִירוֹת בְּלִימָה, יְהו"ה מְקוֹם לְיו"ד

אֵין אִפִּיק יַבֶּשָׁה, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (שם) וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִי"ם יְקוּוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם
אֶחָד וְתִרְאֶה הַיַּבֶּשָׁה, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִי"ם יְקוּוּ
הַמַּיִם, הִכָּא כַּמָּה פְּקוּדִין, פְּקוּדָא דִּיחֻדָּא
וּפְקוּדָא דְפְרִיָּה וּרְבִיָּה, פְּקוּדָא דִּיחֻדָּא דְאִיהוּ
יְקוּוּ הַמַּיִם, מִתְּפַנְשִׁין יַחֲדָא דְכָל סְפִירָא
וּסְפִירָא לְאַתְרַּהּ חַד דְאִיהוּ כְּנִישׁוֹ דְכָלָא, אֶל
מְקוֹם אֶחָד, דְאִיהוּ מְקוּוֹה יִשְׂרָאֵל יְהו"ה.

וַיֹּאמֶר תְּלִיתָא שִׁמְעַת יִשְׂרָאֵל יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ
יְהו"ה אֶחָד (דְּבוּרִים ו ד), וְאִיהוּ יְהו"ה
מְקוֹם אֲתִקְרִי, וְהָא אוּקְמוּהָ מְאִירִי מִתְּנִיתִין,
דְּקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא אֲתִקְרִי מְקוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם
וְאֵין הָעוֹלָם מְקוּמוֹ, כְּמוֹ כֵּן י'
אִיהוּ ק' מִן מְקוֹם, ה"ה חֲמֵשׁ זְמַנִּין כָּל חַד
וְחַד סְלֶקֶן כ"ה כ"ה, כְּחֻשְׁבוֹן אֲתוּוֹן דִּיחֻדָּא
תְּרִין זְמַנִּין דְּמִיחָדִין שִׁמְעַת יִשְׂרָאֵל דְאֵינוֹן שִׁית
תִּיבִין, דְּבַהוֹן כ"ה כ"ה אֲתוּוֹן, אִם כֵּן מְאִי
ק', מַהֵא בְּרַכָּאן דְּחֵיב בְּרַ נֶשׁ לְבָרְכָא לְקוּדְשָׁא
בְּרִיף הוּא בְּכָל יוֹמָא, אֲשֶׁתְּאָר ו', שִׁית זְמַנִּין
שִׁית סְלֶקֶין תְּלַתִּין וְשִׁית, כְּחֻשְׁבוֹן גְּדַפִּין
דְּשְׂרָפִים דְאֲתִמַּר בְּהוֹן (ישעיהו ו ב) שְׂרָפִים
עוֹמְדִים מִמַּעַל ל"ו, וְאֵלִין גְּדַפִּין תְּלַיִין מִן ו'
דְאִיהוּ שִׁית תִּיבִין דִּיחֻדָּא, וּבַה סְלֶקֶין אַרְבַּעִין
וְתִרִין אֲתוּוֹן, דְּבַהוֹן אֲתִבְרִיאֻ שְׁמִיָּא וְאַרְעָא,
תְּשַׁכַּח (דף פב ע"א) מְקוּוֹם דְּסְלִיק יְהו"ה
בְּחֻשְׁבוֹן פְּקוּדָא דָא, י' ק', ה"ה כ"ה כ"ה,
ו' ל"ו, סְלִיק כְּפִ"ו כְּפִ"ו פְּחֻשְׁבוֹן מְקוּוֹם,
וּבִיָּה (ישעיהו כח ז) פְּקוּוֹ פְּלִילִיָּה, וּבִיָּה קפ"ו
תְּהוּמֵי בְּלָבָא דִּימָא.

בְּהַאי שְׁמָא דְאִיהוּ יְהו"ה צְרִיף לְאַתְּפַנְשָׁא
דְּרִגִּין דִּיחֻדָּא, וְלְאַכְלָלָא בִּיָּה עֶשֶׂר
סְפִירָן כְּמוֹ כֵּן, יו"ד ה"א וּא"ו ה"א,
בוֹ עֶשֶׂר סְפִירוֹת כְּמוֹ זֶה: יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, שֶׁהֵן עֶשֶׂר סְפִירוֹת בְּלִימָה, יְהו"ה מְקוֹם לְיו"ד

ה"א וא"ו ה"א, שהוא סתום ונעלם, ומשום זה נקרא עולם עלם, צריך להעלים אותו מפל העולם, שהוא עלם, והשכינה נעלמה, זהו שכתוב ונעלמה מעיני כל חי.

אין ספירה שאין שם יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, וכך צריך לכנס בו הכל בכל מקום, שכל השמות הן פנויים לו, ושכינתו היא יהו"ה, היא כלולה מארבע אותיות, והוא לא נקרא מקום אלא בה, מקום אחד ודאי, הוא לא נקרא אדם (אחד) אלא בה, כמו שהאדם שלמטה שברא בדמותו, שנאמר בו זכר ונקבה בראם ויברך אתם ויקרא את שםם אדם.

ועוד, כי אחד קראתיו, כמו שעשר הספירות, שהן א' פתח עליון, ח' שמונה ספירות מחכמה עד צדיק, ד' המלכות הקדושה, עליה נאמר למען יאריך ימים על ממלכתו, ואם חס ושלוש פוחת אדם מעשר ליחד בה, מסתלק הקוץ מן ד' מן אחד ונשארת יבשה, וסוד הדבר - יקווי המים מתחת השמים, שהיא תחת השמים, שהוא הקדוש ברוך הוא, שנאמר בו ואתה תשמע השמים, שהנקבה היא תחת בעלה.

וכך כל מי שפוגם את אות הברית, באותה הטפה שהיא היחוד, וזורק אותה במקום אחר, גורם לה להיות יבשה מצדו, שהסתלק המעין והיחוד ממנה, והיא נשארת יבשה, וזה גורם חרבן העולם, ומיד נאמר ונהר יחרב ויבש, שהוא הנהר שיוצא מעדן, שמשקה את הגן, שהיא תורה שבעל פה שנושקית מתורה שבכתב, שכוללת

דאינון עשר ספירות בלמה, יהו"ה מקום ליו"ד ה"א וא"ו ה"א דאיהו סתים ונעלם, ובגין דא אתקרי עולם עלם, דצריך לאעלמא ליה מפולי עלמא, דאיהו עלם, ושכינתא נעלמה, הדא הוא דכתיב (איוב כח כא) ונעלמה מעיני כל חי.

לא ספירה דלית תמן יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, והכי צריך לאתפנשא פלא ביה בכל אתר, דכל שמהן אינון פנויין ליה, ושכינתיה איהי יהו"ה איהי פלילא מארבע אתוון, ולא אתקרי איהו מקום אלא בה, מקום אחד ודאי, איהו לא אתקרי אדם (נ"א אחד) אלא בה, כגוונא דאדם דלתתא דברא בדיוקניה, דאתמר ביה (בראשית ה ב) זכר ונקבה בראם ויברך אתם ויקרא את שםם אדם.

ועוד פי אחד קראתיו (ישעיה נא ב), כגוונא דעשר ספירות, דאינון א' פתח עלאה, ח' תמניא ספירן מחכמה עד צדיק, ד' מלכותא קדישא, עליה אתמר (דברים יז כ) למען יאריך ימים על ממלכתו, ואם חס ושלוש פחית בר נש מעשר ליחדא בה, אסתלק קוצא מן ד' מן אחד ואשתארת יבשה, ורזא דמלה (בראשית א ט) יקווי המים מתחת השמים, דאיהי תחת השמים דאיהו קודשא בריך הוא, דאתמר ביה (מלכים א ב לב) ואתה תשמע השמים, דנוקבא איהי תחות בעלה.

והכי כל מאן דפגים אות ברית, בההיא טפה דאיהי יחודא, וזריק לה באתר אחרא, גרים לה למהוי יבשה מסטריה, דאסתלק נביעו ויחודא מינה, ואשתארת איהי יבשה, ודא גרים חרבן עלמא, ומיד אתמר (ישעיה יט ח) ונהר יחרב ויבש, דאיהו נהר דנפיק מעדן, דאשקי ליה לגן דאיהי אורייתא שבעל פה,

חמשים ושלשה סדרים של
התורה.

תקון ארבעים ושלשה

בראשית, שם את"ר יב"ש, וזהו
נהר יחרב ויבש, באותו זמן
שהוא יבש והיא יבשה, צווחים
הבנים למטה ביחוד ואומרים
שמע ישראל, ואין קול ואין
עונה. זהו שכתוב אז יקראנני ולא
אענה.

וכך מי שגורם שתסתלק קבלה
וחכמה מתורה שבעל פה
ומתורה שבכתב, וגורם שלא
ישתדלו בהן, ואומרים שאין
אלא פשט בתורה ובתלמוד,
בודאי כאלו הוא יסלק את המעין
מאותו נהר ומאותו גן. אזי לו,
טוב שלא נברא בעולם ולא ילמד
אותה תורה שבכתב ותורה
שבעל פה, שנחשב לו כאלו
החזיר העולם לתהו ובהו, וגורם
עני בעולם וארץ גלות.

ויאמר אלהים תדשא הארץ
דשא וכו', אמר רבי אלעזר:
אבא, והרי קרא לו יבשה, מאיפה
תדשא הארץ? אמר לו: בני, כף
למד תשובה לכל בני העולם,
שאם אדם יחזור בתשובה, מוריד
לה המעין שהסתלק, ומה
שהיתה יבשה קורא לה ארץ,
ולנהר שהיה חרב ויבש קרא לו
מקנה המים וימים, זהו שכתוב
ויקרא אלהים ליבשה ארץ
ולמקנה המים קרא ימים. באותו
זמן שנקראת ארץ, מה פתוב בו?
ויאמר אלהים תדשא הארץ,
להוציא זרעים ופרות שהן
נשמות, כל אחד למינהו, אלו
הנשמות שנגזרו מפסא כבודו,
ואלו רוחות שנגזרו ממלאכים,
ואלו הנפשות שנגזרו מהאופנים,

דאיהי מתשקיא מאורייתא דבכתב, דכלילא
ג"ן סדרים דאורייתא.
תקונא ארבעין ותלת

בראשית תמן את"ר יב"ש, ודא איהו ונהר
יחרב ויבש (שם ה), בההוא זמנא
דאיהו יבש ואיהי יבשה, צווחין בנין לתתא
ביחודא ואמריין שמע ישראל, ואין קול ואין
עונה, הדא הוא דכתיב (משלי א כח) אז יקראנני
ולא אענה.

והכי מאן דגרים דאסתלק קבלה וחכמתא
מאורייתא דבעל פה ומאורייתא
דבכתב, וגרים דלא ישתדלון בהון, ואמריין
דלא אית אלא פשט באורייתא ובתלמודא,
בודאי כאלו הוא יסלק נביעו מההוא נהר
ומההוא גן, ווי ליה טב ליה דלא אתברי
בעלמא ולא יוליף ההיא אורייתא דבכתב
ואורייתא דבעל פה, דאתחשב ליה כאלו
אחזר עלמא לתהו ובהו, וגרים עניותא
בעלמא וארץ גלותא.

ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא
וכו' (בראשית א יא), אמר רבי אלעזר אבא
והא קרא ליה יבשה, מאן תדשא הארץ, אמר
ליה ברי הכי אוליף תיובתא לכל בני עלמא,
דאם בר נש יחזור בתיובתא, נחית לה נביעו
דאסתלק, ומה דהוה יבשה קרא לה ארץ,
ונהר דהוה חרב ויבש קרא ליה מקנה המים
וימים, הדא הוא דכתיב (שם י) ויקרא אלהים
ליבשה ארץ ולמקנה המים קרא ימים, בההוא
זמנא דאתקרי ארץ מה פתיב ביה (שם יא) ויאמר
אלהים תדשא הארץ, לאפקא זרעין ואיבין
דאינון נשמתין (דף פב ע"ב) כל חד לזניהו, אלין
נשמתין דאתגזרו מפורסי יקריה, ואלין רוחין
דאתגזרו ממלאכים, ואלין נפשין דאתגזרו מאופנים, כל חד אפיק לזנייהו

כָּל אֶחָד הוֹצִיא לְמִינֵהוּ אֶת כָּל
אֶחָד כְּרֹאֵי. עֵץ פְּרִי - זֶה תִּלְמִיד
חָכֵם, עֵשָׂה פְּרִי - זוּ בֵּת זּוּגוּ, לְכָל
אֶחָד כְּרֹאֵי, (כָּל אֶחָד הוֹצִיא לְמִינוֹ).

וְעוֹד, עֵץ פְּרִי - זֶה הַעֲמוּד
הָאֲמֻצְעִי, עֵשָׂה פְּרִי - זֶה צְדִיק,
אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ - זוּ
הַשְּׂכִינָה, שְׁכַל הַזְרָעִים נִכְלָלִים
בָּהּ, וְכֵאן הַמְצוּה שֶׁל פְּרִיָה
וְרִבְיָה, לַעֲשׂוֹת פְּרוֹת וְזָרְעִים, זֶהוּ
שְׁפָתוֹב לֹא תִהְיֶה כְּרֹאֵה לְשֶׁבֶת
יְצָרָה, וּמִי שֶׁמִּתְבַּטֵּל מִפְּרִיָה
וְרִבְיָה, כְּאֵלוֹ הַחֲזִיר אֶת אוֹתָהּ
אָרֶץ יִבְשָׁה, וּמוֹנֵעַ מִמֶּנָּה בְּרִכּוֹת,
כָּל אֶחָד לְפִי דְרוֹגְתוֹ, מִי שְׁפוּגִם
לְמַטָּה פּוֹגֵם לְמַעְלָה אֶת הַמָּקוֹם
שְׁגוֹזָרָה נִשְׁמָתוֹ.

תקון ארבעים וארבעה

בְּרֵאשִׁית, שֵׁם תְּרִ"י, שֵׁם א"ש,
וְעַלֵּיהֶם נֹאמַר וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי
מְאֹרֶת בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם. מְאֹרֶת
כְּתִיב, חֶסֶד ו', זוּ תוֹרָה שְׁבַכְתָּב.
מַה זֶה מְאֹרֶת? זוּ תוֹרָה שְׁבַעַל
פֶּה, וְאֵף עַל גִּב שְׁבַארוֹה מְאֹרֶת
חֶסֶד זוּ לִילִית, שְׁבַעִים פְּנִים
לְתוֹרָה, וּמִשׁוֹם זֶה מְאֹרֶת בְּמָקוֹם
הַזֶּה, אוֹתָהּ שְׁנֹאמַר בָּהּ כִּי נִרְ
מְצוּה, וְתוֹרָה אוֹר זֶה הַעֲמוּד
הָאֲמֻצְעִי, וְעַלֵּיהֶם נֹאמַר אֶת
הַמְּאֹר הַגְּדוֹל לְמַמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת
הַמְּאֹר הַקָּטָן לְמַמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה.
כְּאֵן מְצוּה לַעֲשׂוֹת צְדָקָה, אֶת
הַמְּאֹר הַגְּדוֹל - סוּד הַעֲשִׂירִים,
וְאֶת הַמְּאֹר הַקָּטָן - סוּד הָעֲנִיִּים,
וּכְמוֹ שֶׁהִלְבְּנָה לוֹוֶה מִן הַשֶּׁמֶשׁ
וְאֵין לָהּ אוֹר אֶלָּא מִמֶּה שֶׁהִשְׁמֵשׁ
נִוְתַנְתָּ לָּהּ, כִּף הַשְּׂכִינָה אוֹמֶרֶת
לוֹוֶ עֲלֵי וְאֵנִי פּוֹרֵעַ, שְׁכָף צָרִיף
אָדָם לִהְיוֹת מְלוּה לְעֵנִי, וּכְמוֹ כֵּן
לוֹוִים הַפּוֹכְכִים וְהַמְּזוֹלּוֹת זֶה מְזָה,
וְהַמְּלֹאכִים זֶה מְזָה. וְסוּד הַדְּבָר
- וּמְקַבְּלִים זֶה מְזָה, כִּף לוֹוֶה
הַשְּׂכִינָה, שֶׁהִיא הִלְבְּנָה הַקְּדוּשָׁה,

לְכָל חֵד כְּדָקָא יָאוֹת, עֵץ פְּרִי דָא תִּלְמִיד חָכֵם,
עוֹשָׂה פְּרִי דָא בֵּת זּוּגִיָה, לְכָל חֵד כְּדָקָא יָאוֹת,
(כָּל חֵד אִפִּיק לְזוּגִי).

וְעוֹד עֵץ פְּרִי דָא עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, עוֹשָׂה
פְּרִי דָא צְדִיק, אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ
דָא שְׂכִינְתָא, דְכָל זָרְעִין אֶתְכַלִּילֵן בָּהּ, וְהַכָּא
פְּקוּדָא דְפְרִיָה וְרִבְיָה לְמַעַבְד אֲפִין וְזָרְעִין,
הַדָּא הוּא דְכְּתִיב (יִשְׁעִיָה מֵה י"ח) לֹא תִהְיֶה כְּרֹאֵה
לְשֶׁבֶת יְצָרָה, וּמֵאֵן דְאֶתְבַּטֵּל מִפְּרִיָה וְרִבְיָה,
כְּאֵלוֹ אֲחִזּוֹר לְהֵיָא אָרֶץ יִבְשָׁה, וּמוֹנֵעַ בְּרִכְאָן
מִינָהּ, כָּל חֵד לְפּוֹם דְרִגְיָה, מֵאֵן דְפָגִים לְתַתָּא
פָּגִים לְעִילָא, לְאַתֵּר דְאֶתְגְּזֵר נִשְׁמָתִיָה.

תקונא ארבעין וארבע

בְּרֵאשִׁית, תַּמָּן תְּרִ"י תַּמָּן א"ש, וְעַלֵּיהוּ
אֶתְמַר (בְּרֵאשִׁית א י"ד) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
יְהִי מְאֹרֶת בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם, מְאֹרֶת כְּתִיב חֶסֶד
ו' דָא אוֹרִיָתָא דְבְכְתָב, מֵאֵי מְאֹרֶת דָא
אוֹרִיָתָא דְבַעַל פֶּה, וְאֵף עַל גִּב דְאוּקְמוּהָ
מְאֹרֶת חֶסֶד דָא לִילִית, שְׁבַעִין אֲנַפִּין
לְאוֹרִיָתָא, וּבְגִין דָא מְאֹרֶת בְּהֵאֵי אֶתֵר, הֵיָא
דְאֶתְמַר בָּהּ (מְשָׁלִי ו כ"ג) כִּי נִרְ מְצוּה, וְתוֹרָה אוֹר
עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, וְעַלֵּיהוּ אֶתְמַר (בְּרֵאשִׁית א
ט"ז) אֶת הַמְּאֹר הַגְּדוֹל לְמַמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת
הַמְּאֹר הַקָּטָן לְמַמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה.

הַכָּא פְּקוּדָא לְמַעַבְד צְדָקָה, אֶת הַמְּאֹר
הַגְּדוֹל רְזָא דְעֵתִירִין, וְאֶת הַמְּאֹר הַקָּטָן
רְזָא דְמִסְפְּנִין, וּכְמָה דְסִיְהֵרָא לוֹוֶה מִן שְׁמֵשָׁא,
וְלֹא אֵית לָהּ נְהוּרָא אֶלָּא מִמֶּה דִיְהִיב לָהּ
שְׁמֵשָׁא, הֵכִי שְׂכִינְתָא אֶמְרֶת לוֹוֶ עֲלֵי וְאֵנִי
פּוֹרֵעַ, דְהֵכִי צָרִיף בְּרִ נֶשׁ לְמַהוּי מְלוּה
לְמִסְפְּנָא, וּכְגוֹוֹנָא דָא לוֹוִין כְּכִבֵּיא וּמְזַלִי דָא
מִן דָא, וּמְלֹאכֵיא דָא מִן דָא, וְרְזָא דְמְלָה
וּמְקַבְּלִין דִּין מִן דִּין, הֵכִי לוֹוֶה שְׂכִינְתָא דְאֵיְהִי

מִן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמִקְבֵּלַת
מִמְנוּ, שְׁנֵאמַר בּוּ פִי שְׁמֵשׁ וּמִגֶּן
יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ, וְכֵן הִיָּה מִקְבֵּל
יְהוֹשֻׁעַ מִמְשָׁה, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֵהוּ
פְּנֵי מֹשֶׁה כְּפָנָי חֲמָה וּפְנֵי יְהוֹשֻׁעַ
כְּפָנָי לְבָנָה, וְכֹךְ הָיוּ כָּל הַנְּבִיאִים
לְפָנָי מֹשֶׁה כְּמוֹ הַלְּבָנָה וְהַכּוֹכָבִים
לְפָנָי הַשָּׁמֶשׁ, שְׂאִין לָהֶם אוֹר אֶלָּא
מִן הַשָּׁמֶשׁ.

תקון ארבעים וחמשה

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים, א"ל
הַיָּם, הַיָּם שֶׁל הַתּוֹרָה, וְעָלְיוֹ
נֵאמַר וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ
הַמַּיִם שָׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יְעוֹפֵף
עַל הָאָרֶץ. פֶּאֶן מִצְוָה לְעֶסֶק
בַּתּוֹרָה, שְׁנֵאמַר בַּה הוּי כָּל צְמָא
לְכוּ לַמַּיִם, וְאֵלּוּ שְׁעוֹסְקִים
בַּתּוֹרָה יוֹרְשִׁים נֶפֶשׁ מִהַשְׁכִּינָה.
זֶהוּ שְׂכַתוֹב יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם שָׂרָץ
נֶפֶשׁ חַיָּה, וְעוֹף יְעוֹפֵף - זוֹ רוּחַ,
שְׁנֵאמַר בּוּ פִי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיף
אֶת הַקּוֹל וּבַעַל כְּנָפַיִם יִגִּיד דְּבַר,
וְזֶהוּ יְהו"ה, הַעֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי.

בְּנִגְדוֹ מַטְטְרוּ"ן שְׁשֵׁמוֹ כְּשֵׁם רַבּוֹ,
וְהָרֵאשׁ שֶׁל הַעוֹף, וְהַגּוֹף שֶׁלוֹ,
ה"ה שְׁנֵי כְּנָפָיו, שְׂבָהֶם פּוֹרֵחַ
לְמַעַלָּה וְיוֹרֵד לְמַטָּה, וְאֵלּוּ שְׁנֵי
הַכְּנָפַיִם הֵם שְׁנֵי הַבָּלִים ה"ה,
שְׂבָהֶם נֵאמַר וְהַחִיּוֹת רָצוּא וְשׁוֹב,
שָׂהֶם י"ו, הַבָּל עוֹלָה בִּי, הַבָּל
יּוֹרֵד בּוֹ, כְּהַבָּל שְׂוֹצֵא מִפִּי
הַכְּבָשָׁן, וְכֹךְ הֵיָם עוֹלָה וְיוֹרֵד
וּגְלִיּוֹ רָצִים וְשָׂבִים, וְרוֹצִים
לְהַחֲזִיר אֶת הָעוֹלָם לְתֵהוּ וְכֵהוּ,
וּבְזִמְן שְׂמִסְתַּפְּלִים בְּשִׁכְנֵיהָ,
שְׂהִיא תַחּוּם הַיָּם, חוֹזְרִים
לְמִקּוּמָם. בֵּא וְרֵאָה, י"י הִיא
אֲמִירָה וְדַבּוּר וְקִרְיָאָה, ו' קוֹל,
ה"ה הַבָּל שְׂיּוֹרֵד בְּדַבּוּר, הַבָּל
עוֹלָה בְּקוֹל, הַקּוֹל עוֹלָה, דַּבּוּר
יּוֹרֵד, וְכִשְׁהוּא עוֹלָה וְיּוֹרֵד,
מְלַאכֵי אֱלֹהִים עוֹלִים וְיּוֹרְדִים
בּוֹ, שְׂהֶם הַמַּחְנוֹת וְהַחֲלוֹת שֶׁלוֹ,

סִיְהָרָא קְדִישָׁא מְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּמִקְבֵּלַת
מִנִּיהָ, דְּאַתְמַר בֵּיה (תהלים פד יב) פִּי שְׁמֵשׁ וּמִגֶּן
יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ, וְהִכִּי הָיָה מִקְבֵּל יְהוֹשֻׁעַ מִן
מֹשֶׁה, כְּמָה דְּאוּקְמוּהוּ פְּנֵי מֹשֶׁה כְּפָנָי חֲמָה
וּפְנֵי יְהוֹשֻׁעַ כְּפָנָי לְבָנָה, וְהִכִּי הוּוּ כָּל נְבִיאֵי
קְדָם מֹשֶׁה פְּגוֹן סִיְהָרָא וְכַכְבֵּיא קְדָם שְׂמֵשָׁא,
דְּלֵא אֵית לוֹן נְהוּרָא אֶלָּא מִשְׂמֵשָׁא.

תקונא ארבעין וחמשה

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים, א"ל הַיָּם, יֵמָא
דְּאוּרִייתָא, וְעָלִיהָ אַתְמַר (בראשית א כ)
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם שָׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה
וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל הָאָרֶץ, הֵכָא פְּקוּדָא לְמַלְעֵי
בְּאוּרִייתָא, דְּאַתְמַר בַּה (ישעיה נה א) הוּי כָּל צְמָא
לְכוּ לַמַּיִם, וְאַלִּין דְּעֶסְקִין בְּאוּרִייתָא יִרְתִּין
נֶפֶשׁ חַיָּה מִשְׁכִּינְתָא, הֵדָא הוּא דְכַתִּיב יִשְׂרְצוּ
הַמַּיִם שָׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה, וְעוֹף יְעוֹפֵף דָּא רוּחַ
דְּאַתְמַר בֵּיה (קהלת יב) פִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיף אֶת
הַקּוֹל וּבַעַל כְּנָפַיִם יִגִּיד דְּבַר, וְהֵאֵי אִיהוּ יְהו"ה
עֲמוּדָא דְּאֲמֻצָּעִיתָא.

דְּקַבְלֵיהָ מַטְטְרוּ"ן דְּשְׂמִיָּה כְּשֵׁם רַבִּיהָ, י'
רִישָׁא דְּעוֹפָא, ו' גּוֹפָא דִּילֵיהָ, ה"ה
תְּרִי גְדַפּוּי דְּבַהוֹן פָּרַח לְעֵילָא וְנַחִית לְתַתָּא,
וְאַלִּין תְּרִין גְּדַפִּין אֵינּוּן תְּרִין הַבָּלִים ה"ה,
דְּבַהוֹן אַתְמַר (יחזקאל א יד) וְהַחִיּוֹת רָצוּא וְשׁוֹב,
דְּאֵינּוּן י"ו, הַבָּל סָלִיק בִּי הַבָּל נַחִית בּוֹ,
כְּהַבָּל דְּנַפְיָק מִפּוּמָא דְּכַבְשָׁן, וְהִכִּי יֵמָא סָלִיק
וְנַחִית, וְגַלְגְּלוּי רָצִים וְשָׂבִים. (דף פג ע"א) וּבַעֲאֵן
לְאַחֲזָרָא עֲלֵמָא לְתֵהוּ וְכֵהוּ, וּבְזִמְנָא
דְּמִסְתַּפְּלִין בְּשִׁכְנֵיהָ דְּאִיהִי תַחּוּם יֵמָא חוֹזְרִין
לְאַתְרֵיהוּ, תָּא חֲזִי י' אִיהִי אֲמִירָה וְדַבּוּר
וְקִרְיָאָה, ו' קוֹל, ה"ה הַבָּל נַחִית בְּדַבּוּר, הַבָּל
סָלִיק בְּקוֹל, קוֹל סָלִיק, דַּבּוּר נַחִית, וְכַד אִיהוּ
סָלִיק וְנַחִית מְלַאכֵי אֱלֹהִים סָלְקִין וְנַחֲתִין

וזה סוד מי עלה שמים וירד.
אשרי מי שמעלה בו תפלות,
שהרי התפלה היא סלם שבה
מעלים ומורידים אותה מלאכי
אלהים.

יש מי שמעלים אותה למעלה,
ויש מי שמורידים אותה למטה.
כשמעלים אותה למעלה, מעלים
אותה בזכיות, וכשיורדת, יורדת
בזכיות, זה לצדיק גמור עולה
ממנו בזכיות ויורדת בו בזכיות.
לבינוני שזכיותיו שקולים
לחובותיו, היא תלויה באויר, אם
החובות רבים על הזכיות (כחוט
השערה), היא מעלה אותו בחובות
ומורידה אותו בזכיות, ונוטל בה
שכרו בעולם הזה. לרשע גמור,
שאין לו זכות בעולם לא למעלה
ולא למטה, עולה ממנו בחובות
ויורדת עליו בחובות.

הרי פאן פי עוף השמים יוליך
את הקול, שנאמר בו ועוף
יעופף, כמו מועף ביעף. על פני
רקיע השמים, זו הנשמה, שאלו
שזוכים בתורה נאמר בהם ישרצו
המים שרץ נפש חיה וגומר,
שיורשים נשמות מן התורה,
לאחרים - כל אחד למינו כפי
מעשיו. זהו שכתוב ביום הששי
ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש
חיה למינה בהמה ורמש וגומר.
בהמה - אלו עמי הארץ
שמעשיהם כבהמות, עליהם
נאמר תוצא הארץ נפש חיה
למינה בהמה ורמש.

תקון ששה וארבעים

בראשית, ברא שית, והן שש
הנפנים של חיה, שנאמר בה
ועוף יעופף על הארץ על פני
רקיע השמים, הן שש ספירות
שכולל העוף הזה, שהוא העמוד
האמצעי, יש מי שיורש רוח
הקדש בדרך אצילות מן העוף

ביה, דאינון משריין וחילין דיליה, ודא איהו
רזא מי עלה שמים וירד (משלי לד), זפאה איהו
מאן דסליק צלותין ביה, דהא צלותא איהו
סלם, דבה מלאכי אלהים סלקין ונחתין לה.
אית למאן דסלקין לה לעילא, ואית למאן
דנחתין לה לתתא, כד סלקין לה לעילא
סלקין לה בזכוון, וכד נחתת נחתת בזכוון,
האי לצדיק גמור סליקת מניה בזכוון ונחיתת
ביה בזכוון, לבינוני דזכוון דיליה שקילין
לחובין, איהי תליא באוירא, אם חובין
מתרפין על זכוון (כחוט השערה), איהי סלקא ליה
בחובין ונחתא ליה בזכוון, ונטיל בה אגריה
בהאי עלמא, לרשע גמור דלית ליה זכו
בעלמא לא לעילא ולא לתתא, סלקא מניה
בחובין ונחית עליה בחובין.

הא הכא פי עוף השמים יוליך את הקול (קהלת
יב). דאתמר ביה ועוף יעופף, כגון מועף
ביעף (דניאל טא), על פני רקיע השמים דא נשמה,
דאלין דזפאן באורייתא אתמר בהון ישרצו
המים שרץ נפש חיה וגומר, דירתין נשמתין
מאורייתא, לאחרנין כל חד לזנוי כפום
עובדוי, הדא הוא דכתיב ביומא
שתיתאה (בראשית א כד) ויאמר אלהים תוצא
הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש וגומר,
בהמה אלו עמי הארץ דעובדהון כבעירן,
עליהו אתמר תוצא הארץ נפש חיה למינה
בהמה ורמש.

תקונא שית וארבעין

בראשית ברא שית, ואינון שית גדפין דחיה,
דאתמר בה (שם כ) ועוף יעופף על
הארץ על פני רקיע השמים, אינון שית ספירן
דכליל האי עוף דאיהו עמודא דאמצעיתא,
אית מאן דירית רוחא דקודשא בארץ אצילות

תפלה קדם למוד הזוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שגרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלה, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבידילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. פי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

תפלה לאחר קריאת הזוהר

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי פסיתך לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשויט ופורפירא עלאה ולארמון שעל מכוננו ישיב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וכרצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנית עוינו במהרה בימינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויזרח עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד וישמו אחד, אמן נצח סלה ועד.

(נסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

קדיש דרבנן - נסח ספרד

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ.
וַיַּצְמַח פְּרוּקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל
בֵּית יִשְׂרָאֵל. בְּעַגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ
לְעָלְמָא וְלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא: יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמַם וַיִּתְנַשֵּׂא
וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלָּל. שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְעָלְמָא (בעשי"ת וְלְעָלְמָא
מְכַל) מִן כָּל בְּרַכְתָּא וְשִׁירָתָא, תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחֲמָתָא, דְאָמִירִן בְּעֶלְמָא.
וְאָמְרוּ אָמֵן:

עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן וְעַל
כָּל מַאֲן דְעַסְקִין בְּאוּרֵיתָא דִּי בְּאַתְרָא הֵדִין וְדִי בְּכָל אַתְר
וְאַתְר יְהֵא לְהוֹן וּלְכוּן שְׁלָמָא רַבָּא חֲנָא וְחַסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אַרְיֵי
וּמְזוּנֵי רוּיְחֵי וּפְרוּקְנָא מִן קַדָּם אַבּוּהוֹן דִּי בְּשְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן:
יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא וְחַיִּים טוֹבִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ
אָמֵן: עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל
יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן:

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. ⁽¹²⁸⁾ בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ
מַלְכוּתָהּ וַיַּצְמַח פְּרוּקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. ⁽¹²⁸⁾ בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן
וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ
רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא וְלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא: יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמַם
וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. ⁽¹²⁸⁾ לְעָלְמָא
מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירָתָא תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחֲמָתָא דְאָמִירִן בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ
אָמֵן: ⁽¹²⁸⁾ עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן
דְעַסְקִין בְּאוּרֵיתָא קְדוּשָׁתָא. דִּי בְּאַתְרָא הֵדִין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר,
יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכוּן חֲנָא וְחַסְדָּא וְרַחֲמֵי מִן קַדָּם מְאִרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא
וְאָמְרוּ אָמֵן: ⁽¹²⁸⁾ יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא, חַיִּים וְשָׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה
וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסְלִיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: ⁽¹²⁸⁾ עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם
עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: ⁽¹²⁸⁾

ספר מזכרי הרבנים כהלכתה חלק א

והוא מדריך ומורה דרך למזכרי הרבנים להרבות כבוד שמים

תוכן הספר ומהותו:

- ♦ גודל החובה על כל אחד ואחד מישראל לזכות הרבנים ולאהב את השי"ת על הבריות כדרכי אבה"ק זי"ע.
- ♦ חובת האדם להקדיש מזמנו למען זיכוי הרבנים, גודל תשלום התמורה בזמן על זה, ושאר זכויות.
- ♦ מעלת מזכה הרבנים על ידי חיבור ספרים בהדרכת העם בתורה ובהלכה.
- ♦ המעלות הנשגבות שזוכים על ידי השפעה על הזולת בהשבת לב בנים לאביהם שבשמים.
- ♦ השכר הגדול שזוכים על ידי כך בזה, וביותר בבא.
- ♦ המדריגות הגדולות והנפלאות שמגיע אליהם המזכה הרבנים כהלכה.
- ♦ דרכי פרנסה ומנהיגי הציבור בהנהגת הציבור איך יהיו, שכרם ועונשם.
- ♦ ליקוט גדול ונפלא מאוד מש"ס בבלי וירושלמי, תו"כ, ספרי ספרא, מדרשים, ילקוט וזוה"ק, ראשונים ואחרונים, רמב"ם, שו"ע ופוסקים, וספרי שו"ת, מפרשי התורה, ספרי יראים ומוסר חסידות ועוד.

הספר הזה יצא לאור לראשונה בתוך ספר שכר ועונש (כרך ג' וד') בכ-255000 עותקים, וכבושם הזה עדיין לא נראה, מאיר עינים, ומעט מן האור ידחה הרבה מן החושך אשר יכסה ארץ, ובעזה"י יעורר את לבות בני ישראל מתרדמתם, ויביא תועלת רבה לעם ישראל, יען כי רבתה בה ההזנחה, ובוודאי שהמעייין בספר לבו יתעורר להתחזק ולהתאמץ ביתר שאת וביתר עז, לעורר את הזולת לתשובה, ולבבו יבין ושב ורפא לו, ויפעל בכל כוחו ואונו לזכות את הרבנים.

ועתה יוצא לאור מחדש בהוצאה שלישית ט"ו בשבט תשע"א
בית שמש טובב"א

התעוררו כי בא אור

דרשות התעוררות
בענין לימוד הזוה"ק
לקרב אור הגאולה

שנאמרו על ידי רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

1

ובו דרשות 1-6

ניתן להשיג את סדרת הדיסקים
בטל: 0526077914 0548-436784
0544577956 0549-788564
09-8323442 02-6255789

שמעו
ותהי נפשכם

קול הזוהר
שיעורים בזוהר הקדוש
0722-990044

נא לשכפל ולהפיץ להרבות תורה ויראת שמים בעולם

